

“He exhibits no restraint”

**Maskuliinisuuden ilmentymiä Lin-Manuel Mirandan
Hamilton – An American Musical -musikaalissa**

**Karoliina Vesa
Pro gradu -tutkielma
Teatteritiede
Helsingin yliopisto
Humanistinen tiedekunta
Toukokuu 2021**

Tiivistelmä

Tiedekunta: humanistinen

Koulutusohjelma: taiteiden tutkimuksen maisteriohjelma

Opintosuunta: teatteritiede

Tekijä: Karoliina Vesa

Työn nimi: "He exhibits no restraint" – Maskuliinisuuden ilmentymiä Lin-Manuel Mirandan 'Hamilton: An American Musical' -musikaalissa

Työn laji: pro gradu -tutkielma

Kuukausi ja vuosi: toukokuu 2021

Sivumäärä: 48

Avainsanat: musikaali, Alexander Hamilton, maskuliinisuus, sota, valtionrakennus, hallinto

Ohjaaja tai ohjaajat: Hanna Korsberg

Säilytyspaikka:

Tiivistelmä: Tutkimus käsittelee mieshenkilöiden maskuliinisuutta *Hamilton: An American Musical* -musikaalissa. Analyysissä keskitytään erityisesti musikaalin päähenkilöön Alexander Hamiltoniin, mutta myös muita mieshenkilöitä käsitellään sillä osin kun he jollain olennaisella tapaa peilaavat Hamiltonin maskuliinisuutta. Mieshenkilöiden maskuliinisuutta tarkastellaan erityisesti luonteen, ideaalien, valtionrakennuksen, hallitsemisen ja sodankäynnin kautta.

Hamilton -musikaali kertoo Yhdysvaltain perustajaisän ja ensimmäisen valtiovarainministerin Alexander Hamiltonin vaiherikkaan tarinan. Hamilton on lähtöisin köyhistä oloista, mutta peräänantamattomuudella, älykkyydellä ja taidolla nousee niin sotasankariksi, menestyneeksi asianajajaksi kuin arvostetuksi valtionmieheksi. Intohimoisen luonteensa vuoksi hän kuitenkin helposti riitautuu työtovereidensa kanssa ja lopulta kaunainen entinen ystävä surmaakin hänet kaksintaistelussa. Uutteruudellaan Hamilton jättää huomattavan perinnön.

Tutkimuksen metodi on draamantutkimus. Tutkimuksen aineisto on *Hamiltonin* libretto. Tutkimuksen teoreettisen viitekehyksen muodostavat käsitys hegemonisesta maskuliinisuudesta sekä Judith Butlerin käsitys sukupuolen performatiivisuudesta.

Tutkimuksessa käy ilmi, että Hamiltonia kuvataan pitkälti superlatiivien kautta. Hän yleensä tekee asiat suuremmalla sydämellä ja suuremmalla volyymillä kuin muut mieshenkilöt, mikä korostaa hänen maskuliinisuuttaan, sillä työ ja suoritukset koettiin varsinkin Hamiltonin aikaan maskuliinisena alana. Hamiltonin alati esiin tulevan konfliktiherkkyden taas voi nähdä niin maskuliinisena kuin maskuliinisuudesta vieroittavana tekijänä. Hamiltonin maskuliinisuudesta nousee esiin myös useita kulttuurisesti symboliseen aseman nousevia piirteitä kuten oman onnensa seppänä oleminen. Lisäksi suuret teot ja aktiivisuuden ihanne ovat keskeisessä asemassa Hamiltonin maskuliinisuutta arvioitaessa.

Tutkimuksen johtopäätelmistä selviää, että Hamiltonin maskuliinisuuden esilletuominen sopii hyvin yhteen hegemonisen maskuliinisuuden periaatteiden kanssa ja hänen maskuliinisuutensa ilmentymissä huomaa hyvin sukupuolen performatiivisuuden periaatteet. Yksi näistä hegemonisen maskuliinisuuden periaatteista, joka teoksessa on runsaasti läsnä, on hegemonisen maskuliinisuuden ekspansioinistinen luonne. Tutkimuksesta myös käy ilmi, että – niin ikään hegemoniselle maskuliinisuudelle ominainen – kilpailullisuudella on keskeinen ja monipuolinen rooli maskuliinisuuden ilmentymisessä.

Sisällysluettelo

1. Johdanto.....	4
2. “He changes the game” - Luonne ja ihanteet.....	10
3. “Goes and proposes his own form of government!” – Hallitseminen uuden luomisena.....	23
4. “Head full of fantasies of dyin’ like a martyr?” – Sota maskuliinisuuden tyysijana.....	37
5. Johtopäätökset.....	46
6. Tutkimuskirjallisuus.....	48

1. Johdanto

Pro gradu -tutkielmassani tarkastelen maskuliinisuutta *Hamilton: an American Musical* -musikaalissa. Tutkielmassa keskityn *Hamiltonin* maskuliinisuuden ilmentymiin niin henkilöhahmoissa, valtionrakennusprosessissa, yhteiskunnassa laajemmin kuin osana hegemonisen maskuliinisuuden kenttää. Työn tutkimuskysymys on seuraava: Kuinka *Hamilton: an American Musical* -musikaalin mieshenkilöt ilmentävät hegemonista maskuliinisuutta? Tutkimuskysymystä tukee muutama lisäkysymys. Kuinka musikaalin mieshenkilöt ilmentävät maskuliinisuutta sodankäynnissä? Kuinka hegemoninen maskuliinisuus tulee esiin valtionrakennusprosessissa ja valtion johtamisessa? Kuinka Alexander Hamiltonin maskuliinisuus näyttäytyy erilaisena kuin muiden mieshenkilöiden maskuliinisuus? Hypoteesini on, että musikaalin mieshenkilöt ilmentävät hegemonista maskuliinisuutta monialaisesti, että se muodostaa kilpailutilanteita heidän välilleen ja että valtionrakennusprosessi entisestään korostaa heissä hegemonisen maskuliinisuuden ilmiöitä.

Lin-Manuel Mirandan kirjoittama musikaali (kantaesitys Public Theaterissa 17.2.2015) kertoo Alexander Hamiltonista, Yhdysvaltain ensimmäisestä valtiovarainministeristä ja perustajaisästä. Hän tulee köyhistä oloista, mutta poikkeuksellisella uutteruudellaan ja älykkyydellään Hamilton kuitenkin menestyy loistavasti opinnoissaan. Yhdysvaltain vapaussodassa hän päätyy sotapäällikkö George Washingtonin sihteeriksi. Pitkään vedottuaan asian puolesta Hamilton saa joukkoja johdettavakseen. Hamiltonista tulee Washingtonin suojatti ja sodan loputtua Washingtonin noustua presidentiksi hän valitseekin Hamiltonin valtiovarainministeriksi. Hamilton ei ole helppo hallituskumppani vaan päätyy ilmiriitoihin usean eri ihmisen kanssa. Mentyyään rikkaisiin naimisiin Hamiltonin tahti ei hidastu ja hän on aktiivisesti mukana luomassa innovatiivista uutta hallintoa. Lopulta Hamilton astuu liian monta kertaa toisen valtiomiehen Aaron Burrin varpaille ja kaksintaistelussa Burr surmaa Hamiltonin. Oman perinnön jättämiseen Hamilton suhtautui jopa pakkomielteisesti. Hänen komeaksi perinnökseen lopulta jäi muun muassa vahva ja keskitetty talousjärjestelmä sekä Yhdysvaltain perustuslain ratifiointia ajanut laaja *The Federalist* -essee-sarja – ja niin kiinnostava persoona, että siitä sai aikaan yhden kaikkien aikojen menestyneimmistä musikaaleista. Koen aiheen tärkeäksi, sillä *Hamilton* yhtenä viime

vuosien suosituimmista musikaaleista muokkaa monien käsityksiä varsinkin musikaaleista ja teatterista, mutta myös potentiaalisesti valtionrakennuksesta ja Yhdysvaltain historiasta. Maskuliinisuuden tutkimusta taas ylipäättään tarvitaan lisää. Maskuliinisuuden tutkimuksen myös on mahdollista paljastaa paljon yhteiskuntamme arvostuksista.

Tutkimukseni teoreettisen viitekehyksen muodostavat käsitys hegemonisesta maskuliinisuudesta ja patriarkaatista sekä Judith Butlerin käsitys sukupuolen performatiivisuudesta. Tutkimukseni metodi on draamantutkimus. Tutkimuksen aineistona toimii *Hamiltonin* libretto.

Tutkimuksessani sukupuoli on tärkein määrittelyn kohde. Sukupuoli voidaan nähdä “hierarkkisena parina”¹, jossa miestä arvostetaan enemmän kuin naista. Yhteiskunnassa sukupuolittaminen on myös levinnyt paljon laajemmalle kuin pelkästään ihmisiin: esimerkiksi eri toiminnan alat on vahvasti sukupuolittuneet. Hyödynnän tätä näkemystä laajamittaisesti tutkielmassani.

Myös patriarkaatista on hyvä määrittellä. Se käsitetään “sosiaalisiksi systeemiksi, jossa rakenteelliset eriarvoisuudet etuoikeuksissa, vallassa ja auktoriteetissa sisällytetään maskuliinisuuteen sekä miesten kulttuuriseen, taloudelliseen ja/tai sosiaaliseen asemaan”.² Sosiaalisena systeeminä patriarkaatista sijaitsee yhteiskunnan rakenteissa eli se vaikuttaa kaikkeen, mitä yhteiskunnassa teemme ja mikä kuuluu kokemuspöydämme. Rakenteelliset eriarvoisuudet taas aiheuttavat sen, että patriarkaatissa näkyy vahvasti miesten keskinäinen kilpailu.

Judith Butler tuo sukupuolen määrittelyyn muun muassa performatiivisuuden termin. Hänen sukupuoliantalyysin kova ydin on tässä: “Sukupuolen ilmaisun takana ei ole sukupuoli-identiteettiä; tämä identiteetti on performatiivisesti sen saman ’ilmaisun’ luoma, jonka tulokseksi sitä kutsutaan.”³ Butlerin käsitys sukupuolesta muokkaa perustavanlaatuisesti sukupuolen ontologiaa: se, mikä on todettu tuntemaan ainoastaan sukupuolen ilmentymänä tai ilmaisutapana, onkin itse sukupuoli itsessään. Butler lisää, että sukupuoli “on aina tekemistä”.⁴

¹ Cranny-Francis 2003, 4.

² Cranny-Francis 2003, 15.

³ Butler 2007, 33.

⁴ Butler 2007, 33.

Performatiivisuuden teoriassa sukupuoli ei ole sisäsyntyinen osa ihmistä vaan se on performatiivista. Jokainen sukupuolen ”esittäjä” myös tuo mieheyteen tai naiseuteen, maskuliinisuuteen tai feminiinisyyteen jotain uutta ja ainutlaatuista, jotain mitä ei koskaan kyetä uudestaan ”esittämään” samalla tavalla. Tähän liittyy myös sukupuolen prosessinomaisuus. Tässä prosessissa “toistuvat sukupuolittamisen performanssit luovat sukupuolen ruumiillistuman”.⁵ Esitys ei myöskään ole tahdonalaista. Butler myös muistuttaa, että sukupuolen performoinnin tulee sopia sukupuolen koherenssia valvovien tapojen sisään.⁶

Butlerin mukaan feministisissä piireissä ollaan huolissaan sukupuolen merkityksistä jopa peläten, että sukupuolen määrittelemättömyys johtaa “feminismin epäonnistumiseen”⁷. Asioiden määrittelyn koetaan tuovan monenlaisia asioita kuten stabiliteettia. Butler määrittelee tutkimuskohteeksensa sukupuolen ja sellaisen suhteellisen analyysin, jonka sukupuoli antaa ymmärtää. Kuten sukupuoletkin saavat kunnolla merkityksensä vasta suhteessa toisiinsa, sama käy myös eri maskuliinisuuksille.

Valta on yksi keskeisimpiä termejä puhuttaessa butlerilaisesta sukupuolesta ja maskuliinisuudesta. Butlerin mukaan valta operoi binäärisen sukupuolijärjestelmän syntytekijöissä. Butlerin analyysi lähti liikkeelle siitä kun hän alkoi pohtia, millaiset vallan rakenteet muodostaa tämän binäärin sekä miehen ja naisen kategorioitten stabiiliuden.⁸ Binäärisen sukupuoliasetelma ei siis synny itsestään. Kysyessään, mitä vaaditaan, jotta miehen ja naisen kategoriat pysyvät stabiileina, hän ei tyydy vastaamaan, että kyseessä olisi vallankäyttöä vaan pyrkii selvittämään, millaisesta vallankäytöstä on kyse.

Butler kääntääkin sukupuolesta katseen nopeasti yhteiskuntaan. Hän peräänkuuluttaa foucault’laista genealogista kritiikkiä, jossa ei etsitä ’sukupuolen alkujuurta’ tai muuta autenttisuutta liittyen sukupuolikokemukseen vaan tutkitaan sitä, millaisia poliittisia intressejä liittyy siihen, että sukupuoleen liittyviä asioita nimetään alkuperäksi tai seuraukseksi kun ne “itse asiassa ovat instituutioiden, tapojen ja diskurssien vaikutuksia ja niillä on useita ja hajaantuneita

⁵ Cranny-Francis 2003, 4.

⁶ Butler 2007, 33.

⁷ Butler 2007, xxvii.

⁸ Butler 2007, xxviii.

alkuperiä”⁹. Genealoginen kritiikki on Foucault’sta inspiroitunutta. Sukupuoli ja sen kategorioitten synty liittyy niin vahvasti koko yhteiskuntaan ja on niin monimutkaista, että sen tutkimuksen tulee Butlerin mukaan olla monitieteellistä.

Butlerin mukaan on myös olennaista tutkia, kuinka vallankäyttö oikeutetaan. Hänen mukaansa “nykyajan valtakentän” muodostavat kielen ja politiikan juridiset rakenteet, jonka vuoksi tämän kentän ulkopuolelle ei voi positioitua vaan pitää tyytyä tämän kentän legitimaation harjoittamisen kriittiseen genealogiseen tutkimukseen.¹⁰

Butler sanoo seuraavaa:

“Filosofian ja feminismin kentällä on hyvin dokumentoitu kulttuuriset assosiaatiot, joissa mieli assosioituu maskuliiniseen ja keho feminiiniseen.”¹¹

Hamiltonissa maskuliinisuuden merkinnöt tosiaan keskittyvät pitkälti enemmän mieleen kuin kehoon. Kehon jollain tavalla työnnetään sivummalle, vaikka sillä on olennainen osa muun muassa sodankäynnissä. Tässäkin tietysti huomaa, että kehon ja mielen on oltava binäärisessä asetelmassa, josta muodostuu arvostusten kautta joko-tai -asetelma.

Jotkin elinpiirit ovat miehisiä kuin toiset. Miehisinä näyttäytyvät luontaisesti sellaiset elinpiirit, joihin vain miehillä on asiaa. Hamiltonin aikaan eli Yhdysvalloissa 1700-luvulla tähän kuului laaja joukko elinpiirejä. Hamiltonin tarinalle ja meidän analyysillemme keskeisiä ovat sodankäynti ja valtionrakennus.

Myös hegemoninen maskuliinisuus on tutkielmalleni keskeistä. Hegemonisella maskuliinisuudella tarkoitetaan kaikkia niitä käytäntöjä, joilla oikeutetaan miesten ylempiarvoinen asema yhteiskunnassa naisiin nähden. Hegemoniseen maskuliinisuuteen kuuluu myös eri maskuliinisuuksien luokittelu: kaikki miehet eivät ole hegemonisuuden edessä tasa-arvoisia, vaan

⁹ Butler 2007, xxix.

¹⁰ Butler 2007, 8.

¹¹ Butler 2007, 17.

osaa miehistä pidetään toisia korkea-arvoisempina. Tästä aiheutuu kilpailua, mikä taas aiheuttaa entistä enemmän naisten syrjintää. Keskeisimmin hegemoninen maskuliinisuus tarkoittaa alistussuhdetta ja suhdetta, jossa yksi osapuoli on toista korkeampi-arvoinen.¹² Toisin sanoen maskuliinisella hegemonialla käsitetään “miesten laajamittaista dominointia sosiaalisen, taloudellisen ja kulttuurisen elinpiireissä”.¹³ Hegemonialla tarkoitetaan “sitä kulttuurista dynamiikkaa, jolla jokin ryhmä saa haltuunsa ja ylläpitää johtavaa asemaa sosiaalisessa elämässä.”¹⁴

Teoksessaan *Hegemonic Masculinity: Formulation, Reformulation and Amplification* James Messerschmidt selittää oivallisesti, miksi maskuliinisuuden tutkiminen juuri tältä suunnalta on hedelmällistä:

“syy konseptin laajaan suosioon on se, että se kontribuoi tärkeällä tavalla ymmärrykseemme siitä, kuinka toisaalta miesten ja naisten välisiä, toisaalta maskuliinisuuden ja feminiinisyyskäsien välisiä ja toisaalta feminiinisyyskäsien välisiä epätasa-arvoisia sukupuolisuhteita legitimoidaan”¹⁵

Messerschmidt korostaa myös, että hegemoniset maskuliinisuudet ovat alati läsnä yhteiskunnassa.¹⁶ Hän puhuu myös hegemonisuuden mekanismien esilletuomisen tärkeydestä.¹⁷

Hegemoniseen maskuliinisuuteen liittyy myös kulttuurinen hyväksyntä, diskursiivinen keskeisyys, institutionalisaatio sekä vaihtoehtojen marginalisaatio tai de-legitimaatio.¹⁸ On myös tärkeää huomioida, että hegemoninen maskuliinisuus ei perustu pelkästään valta-aseman olemassaololle vaan se on juuri hegemonia.¹⁹ Hegemonia siis vaikuttaa olennaisella tavalla myös muodostamansa valta-asetelman ulkopuolelle.

¹² Messerschmidt 2018, ?.

¹³ Cranny-Francis 2003, 16.

¹⁴ Cranny-Francis 2003, 16.

¹⁵ Messerschmidt 2018, ix.

¹⁶ Messerschmidt 2018, xi.

¹⁷ Messerschmidt 2018, 32.

¹⁸ Messerschmidt 2018, 48.

¹⁹ Messerschmidt 2018, 48.

Teoksessaan *Performing history: Theatrical representations of the past in contemporary theatre* Freddie Rokem toteaa seuraavaa:

“Collective identities, whether they are cultural/ethnic, national, or even transnational, grow from a sense of the past; the theatre very forcefully participates in the ongoing representations and debates about these pasts, sometimes contesting the hegemonic understanding of the historical heritage on the basis of which these identities have been constructed, sometimes reinforcing them. By performing history the theatre, at times even more forcefully than other discourses about the past like historiographic writing or novels about historical events, engages in such ideological debates, frequently intervening in them directly.”²⁰

Hamiltonin kontekstissa sukupuolen ja varsinkin mieheyden voi nähdä tällaisena identiteettinä. Musikaalissa tuleekin hyvin esiin tämän identiteetin rakennuspalikoita.

Musikaalissa hypitään nopeatempoisestikin aiheesta toiseen. Tämä saattaa osittain johtua siitä, että musikaali koostuu yksinomaan lauluista. Tärkeä syy tälle hektisyydelle on myös *Hamiltonin* vaiherikas elämä, Yhdysvaltain alkutaipaleen vaiherikkautta unohtamatta. Tämä nopeastikin aiheesta toiseen hyppely osittain toistuu työssäni.

Työn nimessä on lainaus yhdestä Burrin lukuisista *Hamiltonin* luonnehdinnoista, ”He exhibits no restraint”, ”Hän ei osoita lainkaan pidättyväisyyttä”. Lainaus kuvaa hyvin hyvin *Hamiltonin* rajattomuutta ja samalla sitä, kuinka hän toteuttaa hegemonisen maskuliinisuuden ideaalia. Lisäksi Burr – hyvin pidättyväinen hahmo – toimii läpi musikaalin tärkeänä vastakohtana *Hamiltonille*.

Työni jakautuu kolmeen lukuun. Ensimmäisessä luvussa käsittelen maskuliinista luonnetta ja ihanteita. Toisessa luvussa käsittelen hallitsemiseen ja valtionrakennusprosessiin liitettäviä maskuliinisia piirteitä. Kolmannessa luvussa käsittelen sodankäynnin maskuliinisia piirteitä. Työni päättyy johtopäätelmiin ja tutkimuskirjallisuuteen.

²⁰ Rokem 2000, 3.

2. “He changes the game” - Luonne ja ihanteet

Tässä luvussa käsitellään maskuliinista luonnetta ja ihanteita. Vaikka Alexander Hamilton on keskiössä tässä tarkastelussa niin kuin hän on muissakin kappaleissa, muiden mieshenkilöiden luonnetta ja ihanteita tuodaan esiin siinä määrin kun ne tuovat jotain olennaista esiin Hamiltonin luonteesta ja ihanteista. Butlerin performoinnin käsitteen mukaisesti maskuliininen luonne ja ihanteet tulevat usein esiin juuri tekemisen, esimerkiksi kirjoittamisen, kautta. Kappaleessa sivutaan myös käytöstapoja, suhdetta muihin miehiin, konfliktiherkkyttä, eteenpäin pyrkimistä ja oman onnensa seppänä olemista. Monessa kohdin korostuu hegemonisen maskuliinisuuden kilpailu miesten kesken.

Musikaali alkaa laululla, jossa nuori Hamilton saapuu Yhdysvaltoihin laivalla. Tämä on hyvin kuvaavaa, sillä voidaan nähdä, ettei musikaalin suuri rakkaustarina olekaan Hamiltonin rakkaustarina vaimonsa Elizan kanssa vaan Hamiltonin rakkaus Yhdysvaltoja kohtaan. Yhdysvaltojen kehittäminen on samalla Hamiltonin työtä ja maskuliinisen miehen ihanteita toteuttava mies onkin työlleen omistautunut. Voimakkaat tunteetkin ovat sallitumpia mikäli ne liittyvät jollain tavalla hänen missioonsa. Laulussa Hamiltonin persoona ja maskuliinisuus rakentuu pitkälti tekemisen – esimerkiksi hänen jo nuorena harjoittamien elinkeinojen – ympärille, mikä sopii hyvin yhteen sukupuolen performatiivisuuden kanssa. Lisäksi tässä laulussa, jossa Hamilton esitellään musikaalin seuraajalle, Hamilton kuvataan hyvin työteliäänä, kekseliäänä ja peräänantamattomana, kaikki tärkeitä maskuliinisia hyveitä.

Musikaalissa Hamiltonin persoonaa rakennetaan pitkälti peräänantamattomuuden - ja kirjoittamisen - ympärille. Kuinka nämä liittyvät maskuliinisuuteen? Peräänantamattomuuden voi nähdä hyveenä, joka mahdollistaa muita miehisiä hyveitä. Näin ollen miehisten hyveiden joukko on kuin hajallaan oleva kokonaisuus, jossa elementit tukevat toisiaan. Jopa itse hyve voidaan nähdä miehisenä: sukupuolten binäärinen asetelma voi kääntyä niin äärimmäiseksi, että kaikki hyvä nähdään maskuliinisenä ja kaikki paha feminiinisenä. Peräänantamattomuus myös auttaa kehittämään omaa henkistä puoltaan, mikä on perinteisesti nähty maskuliinisenä alana. Piirre myös luo kuvaa Hamiltonista altavastajana, mikä linkittyy nykyään amerikkalaiseen unelmaan, myös

lähtökohtaisesti maskuliiniseen ideaaliin. Lisäksi peräänantamattomuudella Hamilton saa lisää tilaa maailmassa. Mitä tulee kirjoittamiseen, se on ensinnäkin henkisen alan toimintaa. Se saattaa myös ottaa uuden luomisen piirteitä. Jotkin kirjoitukset jopa osallistuvat uuden valtion muokkaamiseen ja Hamiltonin aikoihin valtionrakennus oli vahvasti miehinen ala. Kirjoittaminen on myös tapa jättää perintö. Kirjoittaminen on lisäksi tapa kommunikoida muiden miesten kanssa, mikä lisää miesten välistä yhteisöllisyyttä. Kirjoittamisellaan Hamilton myös saa hurmattua itselleen naisen eli valloittaa tiensä rikkaaseen perheeseen köyhistä oloista tulevana.

Yhtä intohimoisesti kirjoittamiseen ei suhtaudu toinen valtiomies Aaron Burr. Arvovaltaisen perheen kasvatti – ja orpo samoin kuin Hamilton – Burr sekä sotii että toimii juristina samanaikaisesti Hamiltonin kanssa. Hänen luonteessaan on monia vastakkaisuuksia Hamiltonin luonteen kanssa, minkä kautta hän toimii erinomaisena peilinä Hamiltonin luonteelle. Burr ja Hamilton ovat aluksi ystäviä, mutta kaunojen kasautuessa Burrin mielessä heistä tulee vihollisia ja lopulta Burr haastaa Hamiltonin kaksintaisteluun, jossa ampuu Hamiltonin kuoliaaksi. Kaunoja lukuun ottamatta Burr suhtautuu asioihin vähemmän intohimoisesti kuin Hamilton ja hänelle kertyykin vähemmän saavutuksia. Burr ei myöskään lähde Hamiltonin vetoamisesta huolimatta mukaan kirjoittamaan The Federalist Papers -tekstikokoelmaa, eli häneltä myös puuttuu aatteen paloa ja heittäytymiskykyä. Burr on myös maltillisempi ja laskelmoivampi kuin Hamilton. Hänelle hyvät käytöstavat ja hienopuheisuus on tärkeämpää kuin Hamiltonille.

Hienopuheisuuden ja hyvien käytöstapojen puute aiheuttaakin ongelmia Hamiltonille ja edistäessään pyrkimyksiään hän päätyy usean kollegansa kanssa ilmiriitoihin. Hegemoniseen maskuliinisuuteen tietty kuuluu miesten välinen kilpailu. Myös musikaalissa keskeisessä osassa olevan sodankäynninkin voi nähdä miesten välisenä kilpailuna. Lisäksi valtionrakennukseen kuuluu paljon kilpailua paremmuudesta. Hamilton on hyvin halukas yhä uudestaan lähtemään mukaan hegemonisen maskuliinisuuden kilpailutilanteihin, missä riittää Burrille ihmeteltävää:

“BURR

Hamilton faces an endless uphill climb. He has something to prove. He has nothing to lose. Hamilton’s pace is relentless, he wastes no time. What is it like in his shoes? Hamilton doesn’t

hesitate. He exhibits no restraint. He takes and he takes and he takes. And he keeps winning anyway. He changes the game. He plays and he raises the stakes.”²¹

Lainaus osoittaa kuvaavasti sitä hillitöntä eteenpäin pyrkimistä, mikä Hamiltonista tulee esiin. Burrin mukaan Hamilton myös luo omat sääntönsä - ja laajemmin voi nähdä, että hänellä on tärkeä rooli luomassa myös elinympäristönsä sääntöjä. Samalla hän korottaa pelin panoksia. Tämä kaikki sopii saumattomasti yhteen hegemonisen maskuliinisuuden periaatteiden kanssa. Hamiltonilla on luomisvimmansa lisäksi tapana viedä kaikki äärimmäisyyksiin. Tässä juuri näkyy hegemonisen maskuliinisuuden ekspansionistisuus: itselle ja omille pyrkimyksille haetaan aina vain enemmän tilaa. Burr myös kertoo, että Hamilton kohtaa ylämäen toisensa perään. Maskuliinisuuden ideaaleihin kuuluu nousta noita mäkiä ylös urhoollisesti. Maskuliinisen miehen ihanteeseen kuuluukin myös se, että hänellä on vaikeuksia voitettavanaan. Musikaalissa Burrillä näitä vaikeuksia on ainakin paljon vähemmän kuin Hamiltonilla.

Musikaalin toisessa laulussa musikaalin seuraaja tutustuu Burriin. Burr antaa Hamiltonille heti neuvon: ei kannata puhua liikaa jottei päädy ongelmiin. Laulussa Burr myös osoittaa, että haluaa jäädä vallankumouskahinoissa hieman syrjemmälle seuraamaan, mihin suuntaan asiat menevät ja toimia sen mukaan. Hamilton osoittautuu heti vastakohtaiseksi Burrille: Hamilton puhuu puhumasta päästyään eikä pelkää ongelmiin joutumista ja haluaa olla tapahtumien keskiössä osoittamassa vakaumustensa voimakkuutta, joista kummatkin piirteet heijastelevat hänen aggressiivisuuteen ja tavoiteorientoituneeseen taipuvaista maskuliinisuuttaan. Tällainen vakaumusten voimakkuuden osoittaminen aktiivisen tekemisen kautta sopii hyvin yhteen sukupuolen performoinnin kanssa.

Hamilton on saanut stipendin King’s College -yliopistoon ja omien sanojensa mukaisesti häikäisee siellä. Hamilton myös tunnustaa, että hänellä on tarve tulla kuulluksi. Puhuessaanhan miehet voivat tuoda esiin niin maskuliinisia hyveitä kuin muita puolia maskuliinisuudesta, mitä usein tapahtuukin musikaalissa. Hamilton myös kertoo olevansa hiomaton timantti – vaaditaan siis paljon tekemistä, ennen kuin hänestä voi tulla arvostettu mies. Näin ollen sukupuolen

²¹ Miranda & McCarter 2016, 92. Kummatkin mainitut henkilöt ovat kirjoittaneet kirjan, mutta vain Miranda on kirjoittanut musikaalin libreton.

performoimisen on tässäkin keskeisessä osassa. Lisäksi jo tässä vaiheessa Hamilton sanoo, ettei pidä olla yllättynyt, jos historiankirjat mainitsevat hänet. Hamiltonilla on hyvä itseluottamus niin kuin maskuliinisella miehellä kuuluu ollakin.

Seuraavassa tulee hyvin ilmi Hamiltonin suhtautuminen omaan luonteeseensa:

”HAMILTON

I’m past patiently waitin’. I’m passionately
smashin’ every expectation,
every action’s an act of creation!
I’m laughin’ in the face of casualties and sorrow,
for the first time, I’m thinkin’ past tomorrow,”²²

Hamilton iloitsee luomisesta. Luominen onkin hyvin miehinen pyrkimys ja liittyy moniin miehisiin aloihin kuten valtionrakennukseen. Lisäksi Hamilton puhuu siitä, kuinka hän ei enää jaksaa odottaa asioita: hänellä on maskuliinisesti kova into toiminnan pariin ja tapahtumien keskiöön. Toiminnan parissa hän myös pystyy performoimaan maskuliinisuuttaan. Hamilton myös puhuu siitä, kuinka hän vihdoin ajattelee pidemmälle kuin huomiseen. Tämä on selvää miehistymistä Hamiltonilta: miehen on tärkeä miettiä, millaisen perinnön jättää.

Hamilton on hyvä myös itse sanoittamaan haasteitaan. Hamiltonin kirjoittaessa kirjettä vaimonsa siskolle Angelica Schuylerille hän kuvaa itseään seuraavasti:

“They think me Macbeth, and ambition is my folly,
I’m a polymath, a pain in the ass, a massive pain,”²³

Hamiltonilla on suuria kuvitelmia itsestään, mutta hän myös tiedostaa sen. Itsetietoisuus ei kuitenkaan usein auta häntä säätelemään luonteenpiirteittensä aiheuttamia ylilyöntejä. Hamilton myös tiedostaa olevansa vaikea ihminen ja ettei päästä muita helpolla. Lainauksessa käy ilmi

²² Miranda & McCarter 2016, 29.

²³ Miranda & McCarter 2016, 168.

erinomaisesti se, millaisessa lahjojen ja rajoitteiden ristipaineessa Hamilton elää – maskuliinisella miehellä kuuluu olla haasteita ja sisäinen kamppailu voi olla yksi näistä.

Burr kuvaa Hamiltonia osuvasti seuraavassa:

“Oh, Wall Street thinks you’re great.
You’ll always be adored by the things you create.”

Maskuliinisen miehen toimenkuvaan kuuluu asioiden luominen ja maailman muokkaaminen. Hamilton onkin hyvin työteliäs, paremmin sanottuna luomisvimmainen. Tekemällä asioita mies voi ikään kuin luoda maailmasta itsensä kuvan. Lisäksi hän jättää sillä perintöä. Myös itse rahalla on maskuliininen kaiku.

Musikaalissa on paljon kohtia, joissa Burr kuvailee Hamiltonia. Tämä kertoo hyvin niiden tyylistä:

”BURR

Watch this obnoxious, arrogant, loudmouth bother
be seated at the right hand of the father.
Washington hires Hamilton right on sight,
But Hamilton still wants to fight, not write.
Now Hamilton’s skill with a quill is undeniable
But what do we have in common? We’re
reliable with the

ALL MEN

Ladies!”

Burrillä on paljon haukkumanimiä Hamiltonille. Aggressiivisuus ei yleensä kuulu Burrin luonteeseen, mutta Hamiltonia kohtaan se purkautuu. Onko Burr turhautunut siitä, ettei kykene tuomaan esiin maskuliinisia hyveitä samalla tavalla kuin Hamilton? Lainauksessa puhuttaessa isästä siinä puhutaan Washingtonista. Burr on selvästi kateellinen Hamiltonille tämän pääsystä

Washingtonin luottomieheksi: vaikutusvaltaisen miehen läsnäolo lisää myös hänen lähellään olevien ihmisten vaikutusvaltaa. Burr myös viittaa Hamiltonin halukkuuteen mieluummin taistella kuin kirjoittaa ja hänen kykyihinsä kirjoittajana: Hamiltonin persoonaa ja tätä kautta hänen maskuliinisuuttaan rakennetaan tekojen kautta, mikä taas on hyvin linjassa sukupuolen performatiivisuuden kanssa. On myös huomionarvoista, että vaikka maskuliinisen miehen tulee etäännyttää itsensä kaikesta feminiinisestä, naisten suosio lisää miehen vaikuttavuutta maskuliinisuuden kentällä.

Musikaalissa on laulut nimeltään *Cabinet Battle #1* ja *Cabinet Battle #2*. Ne kuvaavat hallitusneuvotteluita – ja Hamiltonin riitaantumista Yhdysvaltain tulevan presidentin Thomas Jeffersonin kanssa. Jefferson on Yhdysvaltain perustajaisä niin kuin Hamiltonkin ja oli juristi kuten Hamiltonkin. Hän toimi Washingtonin ulkoministerinä ja toimi myös Yhdysvaltain Ranskan suurlähettiläänä. Cabinet Battlet ovat räppibattleilta muotokielensä ottavia kabinettiargumentaatioita, joissa on aina vastakkain Hamilton ja Jefferson. Jo Cabinet Battlen asetelma on monin tavoin miehinen. Ensinnäkin inspiraationa olleet räppibattlet, ovat hyvin miehistä aluetta. Lisäksi Cabinet Battlessa asetetaan kaksi miestä kilpailemaan mielipiteittensä ja sanankäyttönsä paremmuudesta, kyseessä on siis taas miehistä kilvoittelua – ja vielä sanankäytön alueella, joka on miehisesti henkisen alueen puolella. Lisäksi räppibattleihin kuuluu toisen kilpailijan vähättely ja oman itsensä erinomaisuuden korostaminen – kummatkin erinomaisia tilaisuuksia tuoda ilmi omaa maskuliinisuuttaan -, mitkä kummatkin näkyvät myös Cabinet Battleissa. Cabinet Battleissa toimitaan hyvin tavoiteorientoituneesti, mikä on hyvin maskuliinista.

Jefferson kuvaa *Cabinet Battle #2*:ssa Hamiltonia seuraavasti:

“He knows nothing of loyalty,
smells like new money, dresses like fake royalty,
desperate to rise above his station,
everything he does betrays the ideals of our nation.”²⁴

²⁴ Miranda & McCarter 2016, 192.

Lainaus on omiaan osoittamaan, kuinka intohimoisesti Hamiltonin haukkumiseen suhtaudutaan häntä vastustavissa piireissä. Hamiltonin pukeutumistyylin kritisointi luo Hamiltonista heti naismaisen kuvan ja viittaa samalla kevytkenkäisyyteen ja siihen, ettei häntä voi ottaa vakavasti. Hegemonisen maskuliinisuuden kentällä pärjääminen vaatii sen, että varsinkin toiset miehet ottavat kyseessä olevan miehen vakavasti. Lisäksi hänen lojaaliutensa nostetaan kyseenalaiseksi. Tämä on merkittävää, sillä koko musikaalissa asetetaan rinnakkain Hamiltonin ja Yhdysvaltojen kasvu ja tässä tämä paralleeli on ikään kuin katkolla. Siksi Hamiltonin lojaaliuden kyseenalaistaminen on Jeffersonin kovin syytös. Lojaaliuus on myös miehinen hyve, jonka harjoittaminen edesauttaa muiden maskuliinisten hyveiden toteutumista. Jefferson syyttää häntä myös kansakunnan ideaalien pettämisestä. Sekin on kova syytös, sillä ideaalit ovat vahvasti miehistä aluetta. Lisäksi kansakunnan ideaaleihin sitoutuminen on myös sitoutumista kansakunnan kehittämiseen, minkä vuoksi Jeffersonin kritiikki saa asiat näyttämään siltä kuin Hamilton ei olisi sitoutunut valtionrakennusprosessiin. Kansakunnan ideaaleilla on myös syvällisempi merkitys: ne ovat ideaaleja, jotka miehet ovat yhdessä laatineet. Niistä kieltäytyjä vaikuttaa heti epäsosiaaliselta muiden miesten keskuudessa. Tällaisen miehen myös voi kuvitella olevan vaikeaa kavuta korkealle hegemonisen maskuliinisuuden hierarkiassa. Myös verbissä, jota Jefferson käyttää, 'betray', pettää, on synkkä kaiku. Petokellinen mies ei ole luotettava mies ja miehen juuri kuuluisi olla sanojensa mittainen.

Puhuessaan presidentti Washingtonin jälkeisestä ajasta hallinnossa Jefferson sanoo seuraavasti:

“Ev’ry action has its equal, opposite reactions.

Thanks to Hamilton, our cab’net’s fractured into factions.”²⁵

Lisäksi hän sanoo Hamiltonista seuraavaa:

“I get no satisfaction witnessing his fits of passion.”²⁶

²⁵ Miranda & McCarter 2016, 199.

²⁶ Miranda & McCarter 2016, 199.

Jefferson syyttää yksin Hamiltonia politiikan faktioitumisesta. Tässä palaa siis samalla syytös Hamiltonin antisosiaalisuudesta. Toisaalta syytöksen voidaan nähdä myös pönkittävän Hamiltonin maskuliinisuutta, sillä Jeffersonin syytös viittaa siihen, että Hamiltonilla on hallinnossa paljon vaikutusvaltaa. Poliitiikan faktioittaminen vaatii myös paljon aggressiivisuutta, mikä on – kohtuullisissa määrin – sekä maskuliininen hyve että muut miehet mahdollisesti luotaantyöntävä tekijä, mikä vähentää miehen maskuliinisuutta. Kritiikissään Jefferson myös maalailee Hamiltonista kuvaa ihmisenä, joka toimii intohimojensa sanelemana. Yleensä näin puhutaan naisista. Huomionarvoisesti ihminen, joka toimii vahvasti intohimojensa sanelemana, tuskin pystyy toteuttamaan miehisiä ideaaleja tai toimimaan tavoitteellisesti, mitä valtionrakennustalkoot vaatii. Jefferson samalla ikään kuin esittää, että Hamilton olisi liian omistautunut asialleen. Maskuliinisuutensa toteuttamiseen sitoutuneella miehellä suurimman huomion lopulta vie hegemonisen maskuliinisuuden kamppailut eikä se, mitä päällisin puolin tehdään. Jefferson tosin saattaa myös kadehtia Hamiltonin omistautuneisuutta, sillähän hän saa paljon aikaan. Lisäksi Jefferson puhuu siitä, kuinka jokaisella teolla on vastavoimansa, samoin on hegemonisen maskuliinisuuden maailmassa: jokaista hegemonisen maskuliinisuuden huipulla olevaa miestä kohtaan on joku, joka on keskiön laitamilla. Lainaukset edustavatkin hyvin niitä hyökkäyksiä, joita Hamiltonia vastaan käydään. Hamiltonia vastaan esiintyvä suuri vastustus kertoo hänen oman aggressiivisuutensa lisäksi siitä, että hänen paikkaansa hegemonisen maskuliinisuuden kilpailukentillä kadehditaan ja häntä yritetään ironisesti repiä alas sieltä samoin keinoin kuin miten Hamilton sinne itse pääsi: sanoin.

Jefferson myös sanoo Hamiltonista seuraavasti:

“The emperor has no clothes.”²⁷

Keisari, jolla ei ollut vaatteita, oli turhamainen, itsekeskeinen ja keskittyi vääriin asioihin kuten ulkomuotoonsa sen sijaan, että olisi keskittynyt yhteiseen hyvään. Lisäksi taas keskitytään ulkomuotoon, mikä yleensä nähdään feminiinisenä piirteenä, mikä taas etäännyttää maskuliinisuudesta. Tämä saattaa myös liittyä siihen, että Hamilton oli suosittu naisten keskuudessa eikä vähiten komean ulkomuotonsa vuoksi. Lainaus osoittaa, kuinka Hamiltonia

²⁷ Miranda & McCarter 2016, 201.

yritetään syyttää huijaamisesta: hän on miehenä ikään kuin liian hyvä ollakseen totta ja täten herättää kateutta muissa miehissä, jotka haluaisivat kohota hegemonisen maskuliinisuuden tikapuita. Huijaaminen myös mitätöisi Hamiltonin esiintuomat maskuliiniset hyveet, mikä sopisi enemmän kuin hyvin häntä kadehtiville miehille.

Madison käyttää Hamiltonin työstä termiä 'your sacred mission'. Työ saa siis jopa uskonnollisen aseman. Kun näin käy, työn hyvin suorittaminen nousee vahvaksi ideaaliksi ja miehen uskottavuuden mitaksi. Se myös kertoo, että mies on työtään tehdessään paljon vartijana. Työ ei myöskään ole yksityinen asia vaan töitä tehdään yleensä yhdessä muiden miesten kanssa. Näin ollen töitä tehdessään mies pääsee niin todentamaan omia hyviä ominaisuuksia kuin näyttämään, kuinka toimii osana miesten joukkoa, mikä on myös tärkeä osa maskuliinisuutta. Lisäksi 'mission', missio-sanasta tulee hyvin tavoiteorientoitunut olo, mikä sopii hyvin yhteen hegemonisen maskuliinisuuden kanssa.

Vedotessaan Hamiltoniin, että tämä viettäisi enemmän aikaa kotona, Eliza laulaa seuraavasti:

“We don't need a legacy.

We don't need money.

If I could grant you peace of mind,

If you could let me inside your heart...

Oh, let me be part of the narrative

in the story they will write someday.

Let this moment be the first chapter:

where you decide to stay

and I could be enough

and we could be enough

that would be enough.”²⁸

²⁸ Hamilton & McCarter 2016, 110.

Elizan toive siitä, että Hamilton olisi enemmän kodin piirissä, ei sovi Hamiltonin suunnitelmiin. Hamilton haluaa olla miehisesti tapahtumien keskiössä ja kodin piirissä toimiessaan hän ei sitä olisi. Lisäksi kodin piiri oli Hamiltonin aikaan vahvasti naisista aluetta. Laulussa Eliza myös toistaa sanaa 'enough', tarpeeksi. Hamiltonille tosiaan mikään ei tunnu olevan tarpeeksi. Hänessä on vahvasti hegemonisen maskuliinisuuden omien rajojen ylittämistä ja rajattomuutta. Eliza myös suoraan sanoo, että he eivät tarvitse perintöä. Hamiltonille perintö taas on pakkomielle. Merkittävän perinnön jättämällä mies pääsee näyttämään paitsi aikalaisilleen myös hänen jälkeensä tuleville miehille, millainen mies hän on ollut.

Hamilton haluaa olla monella tavalla keskiössä. Burr kuvailee Hamiltonia seuraavasti:

“Why do you assume you’re the smartest in the room?
Soon that attitude
May be your doom!”²⁹

Hän kuvailee Hamiltonia myös seuraavasti:

“Why do you write like you’re running out of time?
Write day and night like you’re running out of time?
Ev’ry day you fight, like you’re running out of time.”³⁰

Hamiltonin kirjoittaminen tulee musikaalissa esiin useita kertoja kuten aiemmin on jo todettu. Se on kuin hänen miehisyytensä mitta. Kirjoittaminen kuvaa niin jatkuvuutta, pitkäjänteisyyttä, yhteisölle kontribuutiota, älyllisyyttä kuin hektisyyttä. Burr myös vertaa kirjoittamista taistelemiseen, jolloin kirjoittaminen saa heti miehekkäitä sävyjä. Mitä tulee älykkyyteen, älykkyydestä puhuessaan Burr tuo ilmi sen, kuinka Hamiltonin kanssa kaikesta yleensä kehkeytyy kilpailua. Hamiltonhan tämän suhteen toimii täysin hegemonisen maskuliinisuuden toimintalogiikan mukaisesti. Burr myös puhuu ajan loppumisesta. Traagisesti se tietysti viittaa vahvasti Hamiltonin menehtymiseen nuorena, mihin viitataan jo musikaalin alussa. Aika myös

²⁹ Hamilton & McCarter 2016, 137.

³⁰ Hamilton & McCarter 2016, 137.

edustaa Hamiltonille kilpailijaa, jota tämä ei voi voittaa – ajan kanssa ei voi itse luoda omia sääntöjä.

Hamiltonin vastinparina toimivan Burrin luonne tulee erityisen hyvin esiin 'Wait For It' -kappaleessa. Laulussa Burr kertoo rakastetustaan Theodosiasta, joka on naimisissa brittiläisen sotilaan kanssa. Kappaleessa Burr ilmaisee, kuinka hän on valmis odottamaan saadakseen kunnolla olla yhdessä Theodosian kanssa. Kuten Lin-Manuel Miranda on sanonut eräässä haastattelussa: "Voisiko Hamiltonin kuvitella odottavan mitään?"

Burr kertoo laulussa taustastaan seuraavasti:

“BURR

My grandfather was a fire and
brimstone preacher
But there are things that the
homilies and hymns won't teach
ya
My mother was a genius
My father commanded respect
When they died they left no
instructions.
Just a legacy to protect.”³¹

Burrin tausta on hyvin erilainen kuin Hamiltonin. Siinä missä Hamilton on joutunut ponnistelemaan selviytymisensä puolesta, Burr tuskastelee sitä, että hänen vanhempansa eivät jättäneet kuollessaan sen suurempia elämänohjeita ja että hänellä on silti heidän perintönsä suojeltavana. Hamilton eroaa tässäkin Burrista: Hamiltonin täytyy luoda itse oma perintönsä siinä missä Burrilla on perintö suojeltavanaan ja jatkettavanaan. Hamiltonilla siis on elämässään Burria enemmän miehisiä ponnisteluja. Hänen elämänkaarensa voi myös nähdä 'ryyisyistä rikkauksiin' -tarinana, mikä lisää hänen ponnistelujensa glooriaa. Burr heijastelee vahvasti Hamiltonia myös

³¹ Miranda & McCarter 2016, 91.

siinä, että siinä missä Hamilton on vahvan maskuliinisesti eteenpäin suuntautunut, Burr pohdiskelee menneitä. Laulussa Burr myös kaipaa opettajaa – ”hymnit eivät opeta kaikkea” – ja Hamiltonilla onkin ollut paljon sellaisia kokemuksia, jotka ovat karaisseet ja opettaneet häntä, joita Burrilla ei ole ollut. Miehisesti Hamilton on ollut monien tapahtumien keskipisteestä siinä missä Burr ottaa tottuneemmin paikkansa hieman reunemmalla.

Samaisesta ’Wait For It’ -laulusta on myös luvun nimessä oleva säe ”He changes the game”, ”Hän muuttaa pelin”. Tämä kuvastaa erittäin hyvin Hamiltonin rajattomuutta ja pyrkyrimäisyyttä, mutta myös hänen ideaalejaan: hän haluaa mahdollisimman paljon muokata ympäristöään ja se onnistuu parhaiten kun hän ei toimi kenenkään muun sääntöjen mukaisesti.

Hamilton haluaisi Burrin mukaan kirjoittamaan artikkelikokoelmaa, joka puolustaa uutta perustuslakia. Hän vetoaa Burrin seuraavasti:

“Burr, we studied and we fought and we killed
for the notion of a nation we now get to build.
For once in your life, take a stand with pride.
I don’t understand how you stand to the side.”³²

Hamilton ei ymmärrä, miksi Burr ei avoimesti tee työtä ideaaliensa puolesta – ideaalit siis saavat lihaa luun ympärille kun niiden puolesta tekee töitä. Burr ikään kuin heittää hukkaan tekemänsä kovan työn varovaisuuden vuoksi. Burr ei myöskään hakeudu samalla tavalla kaiken keskiöön kuin Hamilton – Burr kyllä esittää, että hän haluaisi olla päätöstenteon keskiössä, mutta hän ei kuitenkaan osoita sinne pääsyyn samanlaista hillitöntä vimmaa kuin Hamilton. Hän ei ole samalla tavalla oman onnensa seppä kuin Hamilton ja on tätä kautta vähemmän miehekäs. Hamilton jälleen kerran käyttää paljon aktiiviseen tekemiseen liittyviä verbejä, mikä on samalla on maskuliinista että vie ajatukset sukupuolen performoimiseen. Tämä lainaus on kuvaava siitä, että Hamiltonilla on erinomainen taito yhdistää puheenparressaan tekemisen ja ideaalit eli siis luoda hyvin maskuliinista diskurssia.

³² Miranda & McCarter 2016, 142.

Yksittäisistä puheenparsistakin paljastuu maskuliinisten ihanteiden kunnioittamista. Burrin esitellessä Ranskan suurlähettiläänä olleen tulevan ulkona Thomas Jeffersonin hän viittaa tähän sanomalla, että “someone’s gotta keep the American promise”. Useinhan puhutaan sanansa mittaisesta miehestä. Lisäksi tämä ’amerikkalainen lupaus’ rakentuu miesten uutteralle työnteolle ja uhrauksille, mikä onkin musikaalissa toistuva teema. Lisäksi tämä lupaus annetaan muille miehille, mikä lisää miesten välistä yhteisöllisyyttä.

3. “Goes and proposes his own form of government!” – Hallitseminen uuden luomisena

Tässä luvussa käsitellään hallitsemisen ja valtionrakennuksen maskuliinisia piirteitä. Hallitsemisessa nousee ilmi niin aggressiivisuus kuin sitä selkeämmät hyveet. Luvussa myös pureudutaan toisten miesten maskuliinisuuden vähättelyyn, valtiollisten väittelyiden performatiivisuuteen, aktiivisuuden ihanteeseen, itsensä likoon laittamiseen ja vakaumukseen.

Musikaalissa Englannin kuningas King George ajoittain kommentoi piikikkäästikin Yhdysvaltojen tilannetta. Hän muun muassa kyseenalaistaa tietävätkö uuden valtion perustajat, kuinka vaikeaa hallitseminen on:

“KING GEORGE

Oceans rise

Empires fall

It’s much harder when it’s all your call”³³

Valtion perustaminen asetetaan tässä ensimmäistä kertaa laajempaan kontekstiin. Valtion perustaminen toimiikin musikaalissa pitkälti kaiken muun kontekstina. King Georgen näkökulmasta hallitsija on kaikkivaltias: hän päättää niin käytännön asioista kuin määrittää maan normit. King George myös tuo ilmi johtamisen vaikeuden: vastuu painaa. Hegemoniseen maskuliinisuuteen kuuluu myös vaikeiden asioiden tekeminen – kenties niin vaikeiden, etteivät muut niihin kykene – sekä vastuunkanto. Lisäksi King George asettaa vastakkain asiat, joihin hallitsija ei kykene vaikuttamaan – valtameret ja valtakuntien kaatuminen – ja ne asiat, joihin hän kykenee vaikuttamaan – melkein kaikki muu. Hallitsijalla on hyvin suuri määrä asioita hallittavanaan. Tässä korostuukin vastuun massiivisuus. Hegemoninen maskuliinisuus ei onneksi kuitenkaan kavahda suuria asioita. King George myös tuo ilmi asioita – valtameret ja valtakunnat -, jotka ovat suurempia kuin hegemoninen maskuliinisuus ja jotka ovat ikään kuin sen

³³ Miranda & McCarter 2016, 127.

tavoittelemattomissa. Lainauksesta käykin hyvin ilmi, että myös hegemonisella maskuliinisuudella on rajansa.

Hamilton on tietysti mukana aktiivisesti luomassa uuden valtion perustaa. Erinomaisten suoritusten lisäksi Hamilton on hyvä kertomaan omista onnistumisistaan:

“HAMILTON

I practiced the law, I practac’lly perfected it

I’ve seen injustice in the world and I’ve corrected it

Now for a strong central democracy,

If not then I’ll be Socrates

Throwing verbal rocks at these mediocrities”³⁴

Lainaus on laulusta nimeltään ’Non-Stop’. Laulun nimi kuvaa erinomaisesti Hamiltonin peräänantamatonta ja hektistä luonnetta. Lainauksessa tulevat hyvin ilmi myös muut Hamiltoniin liitettävät superlatiivit. Hegemoninen maskuliinisuus näyttäytyy tässä juuri paremmuutena suhteessa muihin miehiin, mikä onkin sille keskeistä. Lisäksi säkeessä, jossa peräänkuulutetaan keskitettyä demokratiaa, huomaa, että Hamiltonilla on selkeät tavoitteet niin kuin maskuliinisella miehellä kuuluu olla. Maskuliininen mies juuri on vahvasti tavoitteellinen ja eteenpäin pyrkivä. Eteenpäin pyrkivyyys leimaakin vahvasti Hamiltonin hahmoa. Lainauksesta myös käy ilmi Hamiltonin aggressiivisuus. Lisäksi siitä näkyy Hamiltonin hands on -asenne kaikesta akateemisuudesta huolimatta. Hän on toiminnan mies. Toiminnan mies pystyy muokkaamaan ympäristöään, mikä on tärkeä osa hegemonista maskuliinisuutta. Toiminnan miehenä myös pystyy paremmin käytännössä osoittamaan paremmuutensa suhteessa muihin miehiin. Lainauksesta kuitenkin tulee esiin myös hyveellisyys, mikä liittyy keskeisesti valtionrakennusprosessiin: uuden valtion halutaan heijastelevan sitä rakentavien miesten hyveitä, joten talkoissa olevien miesten luonnollisesti tulee omata näitä hyveitä. Tämä laulu myös kuvaavasti päättää ensimmäisen näytöksen: peräänantamattomuus ja peräänantamattomuus kirjoittamisessa sen saamista kaikissa miellelyhtymissä tiivistävät Hamiltonin erityisyyden muiden miesten joukossa ja hänen vahvuutensa hegemonisen maskuliinisuuden kentän kamppailuissa.

³⁴ Miranda & McCarter 2016, 137-138.

Kuten jo on todettu, Burrillä on hyvin erilainen asema kuin Hamiltonilla hegemonisen maskuliinisuuden kentän kamppailuissa, mikä on omiaan entisestään korostamaan Hamiltonin konfliktinhakuisuutta ja ehdottomuutta. Burr suhtautuukin asioiden ajamiseen ensiaskeleitaan ottavassa valtiossa hyvin eri tavalla kuin Hamilton:

“BURR

Why do you always

Say what you believe?

Ev’ry proclamation guarantees

Free ammunition for your enemies!”³⁵

Hamilton tosiaan on hyvin puhelias. Burrin mukaan avoimuus on pahasta ja tekee haavoittuvaiseksi. Hamiltonin tulisi Burrin mukaan asettaa rajoja toiminnalleen, mikä Hamiltonilla ei ole tapana – eikä se sosisikaan yhteen ekspansionistisen hegemonisen maskuliinisuuden kanssa. Lisäksi Hamiltonilla ei ole Burrin pelkoa konfliktien suhteen. Tervehenkinen aggressiivisuus kuitenkin kuuluu maskuliinisuuteen. Konflikteihin kuuluu lisäksi kilpailu, mikä myös leimaa hegemonista maskuliinisuutta. Aggressiivisuuden suhteen kuitenkin olisi hegemonisen maskuliinisuuden kenttä huomioon ottaen hyvä tasapainotella, sillä vaikka aggressiivisuus siivittääkin hegemonisen maskuliinisuuden kilpailutilanteissa, toisten miesten kanssa on myös kyettävä tekemään yhteistyötä ja heiltä on saatava hyväksyntää. Tämä tasapainottelu ei ole Hamiltonin vahvimpia puolia, minkä vuoksi onkin kuvaavaa, että häneen kohdistuvat hyökkäykset usein luovat hänestä naismaista kuvaa. Lisäksi miesten joukkoon ei haluttaisi hyväksyä yhtä aggressiivista ja pyrkyrimäistä miestä kuin Hamilton. Burr myös puhuu vihollisista eli hänen puheessaan näkyy vastustajien pelko, mikä Hamiltoniin taas ei sovi. Burr ylipäätään varoo monia asioita toisin kuin Hamilton, joka yleensä pyrkii menemään suoraan sinne, missä tapahtuu tai missä asioihin pääsee vaikuttamaan.

Kilpailu tulee selkeästi ilmi myös *Cabinet Battle* -lauluissa. Tässä Jefferson alustaa omaa puheenvuoroaan *Cabinet Battle #1* -laulussa:

³⁵ Miranda & McCarter 2016, 138.

“JEFFERSON

’Life, liberty and the pursuit of happiness’

We fought for these ideals, we shouldn’t settle for less

These are wise words, enterprising men quote ‘em

Don’t act surprised, you guys, ‘cuz I wrote ‘em”

Lyriikoiden kohta “we shouldn’t settle for less” on tärkeä: miehen ei kuulu tyytyä vähään vaan luoda itse itselleen mahdollisuuksia. Se myös resonoi Hamiltonin persoonan kanssa – kuinka hän voisikaan tyytyä mihinkään vähempään kuin kaikkein parhaaseen? Lyriikoissa kuitenkin käytetään me-muotoa. Voidaankin ajatella, että kun miehet yksilöinä haluavat kaikkein parasta, he myös luovat sitä uudelle valtiolle. Lyriikoihin on myös valittu lainaus, jossa on sana “pursuit”, “pyrkimys”. Maskuliinisen miehen elämä juuri onkin pyrkimyksiä täynnä. Jefferson tuo itsevarmasti omia saavutuksiaan esiin ja käyttää niitä argumenttiansa tukena. Koska muutkin miehet ovat mukana hegemonisessa kamppailussa, on miehen alati tuotava esiin paremmuuttaan. Pyrkimys-sana yhdistääkin hienosti havaittavan maailman konkreettiset saavutukset sekä pyrkimykset kohti miehisiä hyveitä. Lainaus kaiken kaikkiaan vaikuttaa siltä kuin se olisi voinut olla Hamiltonin sanailema. Jeffersonin puheenparsi muutenkin vastaa hyvin läheisesti Hamiltonin puheenpartta. Cabinet Battlet ovatkin Hamiltonille mahdollisuus työstää verbaalisia taitojaan ja niiden vaikuttavuutta tavoitteidensa saavuttamisessa. Lainaus osoittaa hyvin, ettei Hamilton suinkaan ole musikaalin ainoa lahjakas sanankäyttäjä vaan tässäkin asiassa riittää kilpailtavaa.

Jeffersonin sanat osoittavat, että miehekkään miehen täytyy tuntea oma arvonsa ja omien tekemistensä arvon. Lisäksi hän tuo esiin sekä kovan työn merkityksen että eteenpäin pyrkimisen. Lisäksi Jefferson puhuu ideaaleista – ideaalit ovat fyysisen maailman yläpuolella. Jefferson myös tuo esiin kirjoittamisen, jolloin hän astuu ikään kuin Hamiltonin tontille: muutkin miehet pystyvät siihen mihin Hamiltonkin. Tässä myös toistetaan sitä ideaa, mikä musikaalissa on aiemminkin ollut esillä eli kirjoittamisen roolia uuden luomisessa, jolloin kirjoittaminen saa entistä maskuliinisempia sävyjä.

Tässä Jeffersonin argumentaatio saa lisää kierroksia:

“JEFFERSON

In Virginia, we plant seeds in the ground.

We create. You just wanna move our money around.

This financial plan is an outrageous demand.

And it's too many damn pages for any man to understand.”³⁶

Jefferson tuntuu vähättelevän Hamiltonin maskuliinisuutta ja juuri sitä kautta, mistä Hamilton on tunnettu eli hänen suurenmoisten saavutustensa kautta. Hän supistaa Hamiltonin työn 'vain rahan siirtelyksi paikasta toiseen'. Hän asettaa maanviljelyn tällaisen tekotyön vastapainoksi. Yksi niitten selkeistä eroavaisuuksista näyttäisi olevan, että toisesta ei Jeffersonin näkemyksen mukaan aiheudu yhtään vaivaa. Hegemonista maskuliinisuutta toteuttavan miehen täytyy nähdä kunnolla vaivaa saavutustensa eteen. Lisäksi Jefferson käyttää sanaa, mikä yleensä liitetään juuri Hamiltoniin: luominen. Maskuliininen mies on Jumalan kuva siinä, että hän luo uutta maan päälle. Tässä Hamiltonilta siis riistetään se maskuliiniseksi koettu piirre, josta häntä eniten ylistetään. Lisäksi sanoessaan “This financial plan is an outrageous demand” Jefferson viestii, että siinä missä Hamilton itse laiskottelee, hän tekee suunnitelmia, jotka työllistävät muita suuresti. Jefferson jopa tekee Hamiltonista lapsenomaisen suurine vaatimuksineen vaikka itse ei tee mitään yhteisölle arvokasta. Lisäksi valittaessaan suunnitelman liian monesta hän vähättelee tätäkin osaa Hamiltonin työstä. Suunnitelman eteen Hamilton on selvästi nähnyt vaivaa, mutta sekään ei ole kunnan miehen työ, sillä kuka jaksaisi lukea noin pitkiä dokumentteja? Sota-aikaan Hamilton itsekkin väheksyi kirjoittajan työtä. Kirjallisten töiden tuottamisen maskuliinisuus siis on taas joutunut kyseenalaiseksi. Luominen voidaan nähdä miehekkäänä tekona, jossa mies laittaa itsensä likoon. Jefferson koittaakin luoda Hamiltonin vastuista vähemmän miehisen ja vaivannäköä näkevän kuvan. Lisäksi hän kritisoi Hamiltonin hengentyötä liian pitkänä – Hamilton on siis hänen mukaansa nähnyt vaivaa väärässä paikassa sen sijaan, että käyttänyt voimavaroja järkevämmin tuoreen valtion rakentamisen kannalta. Lainaus on hyvin kuvaava siitä, että ilmapiiri hallinnossa on niin tulehtunut, että jopa Hamiltonin suurimmat saavutukset voidaan saattaa negatiiviseen valoon. Tämä tulehtunut ilmapiiri johtuu vain osin hegemonisen maskuliinisuuden luomista kilpailutilanteista ja pitkälti siitä aggressiivisuudesta, jolla Hamilton pyrkii runnomaan ideansa

³⁶ Miranda & McCarter 2016, 161.

läpi. Lisäksi uuden valtion perustaminen on stressaava tilanne, jossa jokapäiväisen työn tuomaa stressiä saatetaan sälyttää muiden päälle.

Hamilton ei tietysti jää sanattomaksi:

“HAMILTON

Thomas. That was a real nice declaration.

Welcome to the present. We’re running a real nation.

Would you like to join us, or stay mellow,

Doin’ whatever the hell it is you do in Monticello?”³⁷

Hamilton vastaa samalla mitalla ja kyseenalaistaa hänkin Jeffersonin ajankäytön järkevyyden. Hän myös esittää, ettei Jefferson ole vielä täysillä valtionrakentamistalkoissa ja että hänellä on vaikeuksia pysyä sen suhteen realiteeteissa ja ottaa asiat niiden vaatimalla vakavuudella. Miehekkään miehen kuuluisikin olla vastuuntuntoinen. Hamilton myös viittaa siihen, että Jeffersonin puheet ovat pelkkiä puheita. Miehekäs mies ei voi olla tyhjänpuhuja vaan hänen sanojensa takana tulee ole tekoja, työtä ja näitä ajavia ihanteita. Lisäksi Hamilton viittaa siihen, että Jefferson olisi jäämässä sivuun valtionrakennustalkoista samalla kun on itse niiden keskiössä. Hamilton myös viittaa siihen, että Jefferson kenties haluaisi olla kaikessa rauhassa omalla kotipaikkakunnallaan eli rivien välistä voi lukea, että Hamiltonin mukaan paineet ovat Jeffersonille liian suuret. Maskuliinisen miehen tulee olla paineen kestävä ja aktiivisesti hakeuduttava sinne, missä on suuret paineet eli missä hänen tekemisillään on suurimmat panokset.

Hamilton myös huomioi tässä valtiollisten väittelyiden performatiivisuuden. Lisäksi kunnan miehellä on valta sanoa, mikä on todellista ja mikä ei eli sen lisäksi, että hän luo todellisuutta, hän myös määrittelee sitä. Hamilton syyttää Jeffersonia siitä, että hän on jäänyt menneisyyteen. Lineaarinen kehitysnäkemyks kuuluu myös vahvasti maskuliinisuuteen. Siihen liittyy tärkeänä osana tulevaisuuteen katsominen. Lisäksi vaikka Hamilton onkin intellektuelli niin hänkin tietää, että kunnan miehen tulee olla vahvasti tekemisissä reaalimaailman kanssa: mies performoi maskuliinisuuttaan kunnolla vasta kun hänen ideaalinsa realisoituvat teoiksi. Lisäksi hänen

³⁷ Miranda & McCarter 2016, 161.

puheittensa takana tulee olla todellisia tekoja. Lisäksi sanat 'a real nation' asettuu vastapainoksi sodanaikaisten kenties poikamaisten, ei kunnolla miehistyneiden miesten, valtiokäsityksille ja maailmakuvalle.

Hamilton jatkaa tykitystään:

“HAMILTON

How do you not get it? If we're aggressive and competitive
The Union gets a boost. You'd rather give it a sedative?”³⁸

Tässä Hamilton puhuu suoraan siitä, millaisia – aggressiivisia ja kilpailuhenkisiä – heidän on oltava, jotta he saavat valtionsa toimimaan hyvin. Muutenkin musikaalissa Hamilton toimii tuoden toteen puheenvuorossaan esiin tulevia ihanteita: hän on maskuliinisesti puheidensa mittainen mies. Tässä myös leikitellään aktiivisuuden ihanteella ja passiivisuuden pelolla, mikä ei liity ainoastaan valtionrakennukseen vaan myös maskuliinisuuden rakentumiseen: aktiivisuus nähdään maskuliinisena ja passiivisuus feminiinisenä.

Hamilton kerää kierroksia:

“HAMILTON

And another thing, Mr. Age of Enlightenment,
Don't lecture me about the war, you didn't fight in it.
You think I'm frightened of you, man? We almost died in a trench
While you were off, getting high with the French”³⁹

Taas Jeffersonin maskuliinisuus kyseenalaistetaan, ja hyvin radikaalilla tavalla: sodassa on juuri rakennettu uutta valtiota ja Jefferson ei ole ollut siinä mukana. Lisäksi tässä tekee paluun tyhjänpuhuminen, joka on vakava uhka miehen maskuliinisuudelle. Hyökkäämällä Jeffersonin maskuliinisuutta kohtaan Hamilton tekee Jeffersonille saman kuin mitä Jefferson teki

³⁸ Miranda & McCarter 2016, 161.

³⁹ Miranda & McCarter 2016, 161.

Hamiltonille. Tässä myös palaavat Hamiltonin ajatukset kuolemasta. Oletamme Jeffersonin säilyneen tällaisilta ajatuksilta, koska hän ei käynyt läpi sitä mitä Hamilton. Tässä huomataan, että on olemassa myös suurempia asioita kun hegemonisen maskuliinisuuden kamppailut eli tässä kuolema. Lainaus on kuvaava, sillä se on hyvä esimerkki Hamiltonin aggressiivisesta puheenparresta tämän ajaessa asioitaan.

Hamiltonin pilkkanimi Jeffersonille, Herra Valistusaika, viittaa Jeffersonin tekopyhyyteen. Tässä Hamilton myös ikään kuin mutkan kautta tuo esiin omaa älyllistä ylivoimaisuuttaan: mikäli joku pyrkisi käyttämään hänestä pilkkanimeä Herra Valistusaika, se ei toimisi, sillä hän todella on niin intellektuelli. Hamilton myös viittaa omaan sotasankaruuteensa verrattuna Jeffersonin kokemattomuuteen sodassa – Hamilton on osoittanut sellaista käytännön rohkeutta, mitä Jefferson ei ole. Lisäksi Hamiltonin asettaessa itsensä hengenvaarallisiin tilanteisiin sodassa Jefferson ’liihotteli’ ranskalaisten kanssa, mikä kuulostaa naiselliseksi mielletyn kevytkenkäiseltä. Tällöin Jefferson ei myöskään ollut tapahtumien keskiössä niin kuin olisi tärkeää hegemonisen maskuliinisuuden kamppailuille.

Maskuliinisen miehen täytyy myös laittaa itsensä likoon. Burr loukkaantuu Hamiltonille kun tämä neuvottelussa lupaa äänestää sen puolesta, että Potomac olisi New Yorkin sijaan uuden valtion pääkaupunki. Hamilton avaa tässä kenties enemmän kuin muualla musikaalissa näkemyksiään hallitsemisesta:

“BURR

You got more than you gave.

HAMILTON

And I wanted what I got.

HAMILTON

When you got skin in the game, you stay in the game.

But you don't get a win unless you play in the game.

You get love for it. You get hate for it.

You get nothing if you...

HAMILTON

COMPANY

Wait for it, wait for it, wait!

HAMILTON

God help and forgive me,

I wanna build something that's gonna

Outlive me.⁴⁰

Hamilton puhuu pelistä. Hegemonisen maskuliinisuuden tavoittelunkin voi nähdä pelinä: jotkin asiat lisäävät pisteitä, jotkin taas laskevat niitä. Lisäksi siinä on sääntöjä, joiden noudattamisesta palkitaan ja toisia sääntöjä, joiden rikkomisesta rangaistaan. Hamilton myös puhuu siitä, kuinka hän haluaa luoda jotain, mikä elää häntä itseään pidempään. Perinnön jättäminen olikin pitkään hyvin miehistä alaa. Perinnön jättäminen myös on tapa olla vaikuttava suuremmalle joukolle miehiä kuin mitä elinaikanaan kykenee olemaan. Viittaako Hamilton jopa siihen, että saavutukset ovat itse miestä suurempia? Tietysti ne joka tapauksessa tärkeällä tavalla heijastavat miehen luonnetta ja ihanteita. Hamilton puhuu myös paljon itsensä likoon pistämisestä. Miehekkään miehen siis täytyy antaa kaikkensa ja mennä täysillä tilanteisiin. Hamilton myös pohdiskelee muiden mielipiteitä hankkeistaan, mutta vain ohimenevästi: hän ei hae muiden hyväksyntää. Lisäksi Hamilton myös viittaa Jumalaan – pelkääkö hän suunnitelmiansa olevan Jumalan mielestä liian kunnianhimoisia? Samalla hän saattaa pitää tehtäväänsä osittain jumalallisena tehtävänä, jonka tarkoituksena on rakentaa ideaalia valtiota perinnöksi jälkeläisille. Joka tapauksessa tässä tulee jälleen kerran ilmi, että Hamiltonin tekemiset yleensä ovat jotain suurta. Lainausta kuvaava siitä, että Hamilton näkee suorittamista kaikkialla. Hänelle lähes koko elämä on pelillinen ja kilpailullinen koitos, jonka tarkoitus on jättää mahdollisimman vaikuttava perintö ja samalla saada mahdollisimman tehokkaasti omat tavoitteet läpi.

⁴⁰ Miranda & McCarter 2016, 188.

Hamilton myös puhuu vakaumuksesta ja sen hinnasta. Vakaumus osoittaa, että mies ajattelee itseään suurempia asioita, mutta samalla myös sitä, kuinka saada jätettyä kädenjälkensä maailmaan. Hän puhuu myös itsensä likoon laittamisesta: miehekäs mies näkee vaivaa asioiden eteen. Miehen on myös tärkeä tietää, mitä hän haluaa. Lisäksi Hamilton puhuu perinnön jättämisestä. Miehin mies ei siis mieli pelkästään tätä hetkeä vaan hän miettii myös tulevaa. Hamilton myös puhuu yhteisten asioiden sopimisesta pelinä – sopii erinomaisesti hegemonisen maskuliinisuuden kilpailulliseen luonteeseen.

Jeffersonin saavuttua New Yorkiin James Madison – perustajaisä ja Yhdysvaltain neljäs presidentti - vetoaa häneen seuraavalla tavalla:

“MADISON

Thomas, we are engaged in a battle for our nation’s very soul.

Can you get us out of the mess we’re in?”⁴¹

Miehekkyyttä samaistetaan yleensä sieluun ja kuvaavasti tässä puhutaan juuri sielusta. Puhe kansakunnan sielusta korostaa hänen asiansa vakavuutta ja yhteisöllistä luonnetta. Lisäksi hän vetoomuksellaan korostaa oman työnsä merkitystä. Madison myös ilmaisee, että heidän täytyy voittaa. Tämä on hegemonisen maskuliinisuuden kanssa hyvin yhteensopiva tapa käsitteellistää politiikka, jonka voisi vastaavasti myös nähdä olevan yhteisistä asioista yhteistyössä sopimista eikä kilpailua. Lisäksi lainaus on toisen näytöksen aloittavasta laulusta: musikaalin loppuosalle keskeistä onkin tämä kamppailu ’kansakunnan sielun puolesta’ sekä Hamiltonin edesauttama hallinnon faktioituminen. Miehekkäästi näiden asioiden parissa täytyy vahvasti näyttää puolensa. On myös huomionarvoista, että suuren ongelman eteen joutuessaan Madison hakee toisen miehen apua siinä missä Hamilton varmasti lähtisi puurtamaan yksinäisesti.

Madison jatkaa valitustaan tilanteesta:

“Hamilton’s new financial plan is nothing less

⁴¹ Miranda & McCarter 2016, 153.

than government control.”⁴²

Hamilton siis haluaa muun muassa saada osavaltiot yhteisvastuuseen valtion velasta ja luoda keskitetyn pankin. Tilanteesta tekee Madisonille ja Jeffersonille tekee uhkaavan se, että joku toinen mies tätä kautta saisi välillisesti enemmän kontrollia heidän elämäänsä. Lisäksi heitä saattaa hirvittää se vauhti ja vimma, jolla Hamilton ajaa uudistuksia. Lainauksesta myös tulee olo siitä, että Hamilton pyrkii keskittämään itselleen yhä enemmän valtaa.

Cabinet Battle #1 -laulussa Washingtonin ja Hamiltonin puhuessa Hamiltonin lakialoitteesta he ovat eri mieltä siitä, mitä tilanteen eteen tarvitsee tehdä.

“HAMILTON

So we let Congress get held hostage by the South?

WASHINGTON

You need the votes.

HAMILTON

No, we need bold strokes. We need this plan.

WASHINGTON

No, you need to convince more folks.

HAMILTON

James Madison won't talk to me, that's a nonstarter.

WASHINGTON

Winning was easy, young man. Governing's harder.”⁴³

⁴² Miranda & McCarter 2016, 153.

⁴³ Miranda & McCarter 2016, 163.

Washington on selvästi kypsempi kuin Hamilton. Siinä missä Hamilton puhuu Etelävaltioiden pitävän kongressia panttivankinaan ja isoista pensselinvedoista – hän on suurten tekojen mies -, Washington puhuu yksinkertaisesti tarvittavan äänimäärän varmistamisesta luottaen demokratiaan. ja yhteiseen tekemiseen Hamiltonilla onkin selvä luottamusongelma. Lisäksi Hamilton ei ole puheväleissä Madisonin kanssa, jota kipeästi tarvitsisi lisä-äänien varmistamiseksi. Hamilton nimittäin kokee aggressiivisen lähestymistavan olevan maskuliinisuuden ytimessä ja tällä vahingoittaa yhteistyömahdollisuuksiaan. Washington mainitsemista voittamisesta ja hallitsemisesta voittaminen luo selvästi enemmän maskuliinisia sävyjä. Tässäkin asettuu rinnakkain lyhytjännitteinen saavuttaminen ja kypsempää maskuliinisuutta osoittava yhteisen hyvän rakentaminen. Lainauksesta huomataan selkeästi, että Hamilton on joskus niin kiinni tavoitteissaan ettei huomaa, kuinka parhaiten niitä edistää.

Puhuessaan Burrin kanssa pankkiuudistuksesta Hamilton sanoo seuraavasti:

“Do whatever it takes to get my plan on the Congress floor.”⁴⁴

Aggressiivisesti ja miehekkäästi Hamilton siis saavuttaa tavoitteensa keinolla millä hyvänsä. Miehekäs mies onkin hyvin tavoiteorientoitunut. Samalla Hamilton myös saa enemmän valtaa ja pääsee tapahtumien keskiöön.

Kun Hamilton pääsee neuvottelemaan pankkiuudistuksesta suljettujen ovien taakse, Burr laulaa seuraavasti:

“No one really knows
how the game is played,
The art of the trade,
how the sausage gets made.
We just assume that it happens.
But no one else is in

⁴⁴ Miranda & McCarter 2016, 186.

the room where it happens.”⁴⁵

Tässä huomataan, kuinka valta on keskitettyä ja vain muutaman käsissä. Päätöksentekoprosessi on myös mystinen ja tieto on valtaa. Lainaus myös kuvaa sitä, kuinka vahvasti miehen identiteetti ja hänen itsetuntonsa kietoutuu työn ympärille: se vaikutus, mikä miehellä on ympäristöönsä työnsä ja saavutustensa kautta on ikään kuin se vakuus, jonka mies antaa kunnollisuudestaan. Lisäksi miehen aikaansaaman työn voi nähdä heijastelevan hänen maskuliinisia ideaalejaan. Lainauksesta myös tulee ilmi, kuinka raskasta työtä hallitseminen on. Hallitseminen myös näyttäytyy monialaisena työnä: se rinnastuu niin 'kaupankäynnin taiteeseen' kuin makkaroiden tekemiseen. Voidaan siis nähdä, että hallitsemisen parissa ollaan tekemisessä niin ylhäisen kuin alhaisen kanssa. Maskuliinisen, hallitsevan miehen täytyy siis työskennellessään taipua moneen. Lainaus on hyvin kuvaava siksi, että se asettaa jälleen kerran Burrin hämmästelijän ja tarkkailijan rooliin ja Hamiltonin aktiivisen toimijan rooliin. Lisäksi Burr sanoo, ettei kukaan tiedä, kuinka peliä pelataan. Näin ollen pelaajilta vaaditaan niin erityisen paljon luovuutta kuin rohkeuttakin. Lisäksi niin sanotut pelisäännöt oletettavasti kerrotaan vain sisäpiirille joten tässäkin keskiössä oleminen korostuu.

Luvun nimessä on ”Proposes his own form of government!” -säe, joka on lainaus 'Non-Stop' laulusta. Säe viittaa New Yorkissa järjestettyyn Constitutional Convention -kokoukseen, jossa Hamilton, tyylilleen uskollisesti, siis esitti oman näkemyksensä uudesta hallinnosta. Lainaus kuvaa erinomaisesti Hamiltonia ennakkoluulottomana ja vimmatun innostuneena uuden luoja.

Kun Hamilton lupaa antaa äänensä sille, että Yhdysvaltojen pääkaupunki perustetaan Potomaciin vastalahjana siitä, että saa Jeffersonin äänen hänen pankkiesitykselleen, tyrmistynyt Burr kommentoi Hamiltonin kauppaa seuraavasti:

“Did Washington know about the dinner?

Was there Presidential pressure to deliver?”⁴⁶

⁴⁵ Miranda & McCarter 2016, 187.

⁴⁶ Miranda & McCarter 2016, 188.

Toisin kuin Hamilton, Burr hakee tilanteeseen korkeampaa auktoriteettia. Burrin onkin tapana aina hakea vahvistusta toimilleen, mitä Hamilton taas ei tarvitse. Hän myös kysyy, oliko Hamiltonilla presidentin puolelta painetta saada tuloksia aikaan. Burr katsoo tässä päätöksentekokoneistoa järjestelmänä, jossa kaikilla on paikkansa ja kaikki toimivat sen mukaisesti, kun taas Hamilton näkee päätöksenteon vahvojen mielten taisteluna. Burr ei haluaisi tehdä mitään, mitä ei ole ensin yhdessä sovittu. Hamilton taas näkee hallitsemisen vahvasti yksilötyönä. Kaiken kaikkiaan Hamilton on vähemmän auktoriteettiuskoinen kuin Burr, minkä myötä hänellä on enemmän vapautta toimissaan, mikä puolestaan merkittäväällä tavalla auttaa häntä uuden luomisessa, mitä uuden valtion rakentaminen pitkälti onkin.

4. “Head full of fantasies of dyin’ like a martyr?” - Sota maskuliinisuuden tyyssijana

Tässä luvussa käsitellään sodankäynnin maskuliinisia puolia. Sodasta tulee esiin niin suuret teot kuin tapahtumien keskipisteessä oleminen. Lisäksi maskuliinisuuden ekspansionistisuus näyttäytyy.

Sota näyttäytyy hyvin miehisenä alueena. Teoksessaan *Male Armor: the soldier-hero in contemporary American culture* Jon Robert Adams sanoo seuraavasti:

“war provides society with definitions of manhood, while, simultaneously, men experience war as the antithesis of society’s definition”.

Sota siis sisältää myös ristiriitaisuuksia. Sodankäynnillä onkin potentiaalia tuoda esiin niin hyveellistä kuin paheellista käytöstä. *Male Armor* -teoksessa sanotaan myös seuraavaa:

“If, as Joshua Goldstein contends, ‘culture uses gender in constructing social roles that enable war’ (251), then *Male Armor* hopes to use representations of war to show how gender fails to function in accord with expectations of it.”

Miehet pystyvät siis yllättämään sodan keskellä. Musikaalissa yksi Hamiltonin sodanaikaisiin kokemuksiin merkittävimmin vaikuttanut asia oli hänen kisällisuhteensa kenraalina ja myöhemmin Yhdysvaltain ensimmäisenä presidenttinä toimineeseen Washingtoniin. Hamilton toimi Washingtonin henkilökohtaisena sihteerinä ja pitkän suostuttelun jälkeen sai häneltä joukkoja komennettavakseen. Hamiltonista tuli Washingtonin suojatti ja Washington oli kenties ainoa, jota Hamilton piti auktoriteettina. Washingtonin suhde Hamiltoniin oli jopa isällinen. Seuraavassa Washington onkin jakamassa viisauttaan Hamiltonille:

“WASHINGTON

I was just like you when I was younger.

Head full of fantasies of dyin' like a martyr?

HAMILTON

Yes.

WASHINGTON

Dying is easy, young man, living is harder.”⁴⁷

Hegemonisen maskuliinisuuden huipulla olevan miehen ajatusmaailma on oltava sellainen, että parhaalla mahdollisella tavalla edesauttaa häntä suuriin tekoihin. Washington ymmärtää kuinka ajatus kuolemasta voi viedä miehen ajatukset väärille raiteille. Hamiltonilla pyöri paljon kuolema mielessä – ei suoranaisena kauhuna, mutta jonkinasteisena vastustajana kuitenkin. Kuolema näyttäytyy suorittavalle maskuliiniselle miehelle helposti itseä ja jopa omia suorituksia – Hamiltonin kohdalla hänen uneksimiaan tulevia saavutuksia – suuremmalta ja siksi pelottavalta. Maskuliinisuus siis joutuu kriisiin joutuessaan vastatusten minkään itseään suuremman kanssa. Hamilton kuitenkin kiinnostavasti ei näytä pelkäävän kuolemaa: hänen väsymätön pyrkimyksensä kohti jotain suurempaa estää sen. Lainauksessa on myös säe ”Head full of fantasies of dyin' like a martyr?”, joka näkyy myös luvun nimessä. Säe on siitä kuvaava, että se paljastaa niin Hamiltonin pelkäämättömän suhteen kuolemaan kuin osoittaa Hamiltonin lähes kasuaalia suhtautumista sodankäyntiä kohtaan: mikäli hän ei saavuta itselleen asettamia tavoitteita, hän mieluiten kuolee marttyyrinä ja saa ainakin sen gloorian perinnökseen. Lisäksi säe kertoo Hamiltonin vilkkaasta mielikuvituksesta, mikä usein auttaa häntä suuriin suorituksiin. Sota saattaakin olla liian suoraviivaista Hamiltonille, joka on tottunut siihen, että hän pääsee ideoimaan uusia asioita ja maailmoja.

Suuret teot ja suuret eleet ovat tärkeässä osassa maskuliinisuuden rakentumisessa - mikä sen suurempi teko kuin sotia suurvaltaa vastaan uuden valtion perustaminen mielessä? Lisäksi eläminen on aktiivista eli maskuliinista toimintaa, siinä missä kuolema viittaa passiivisuuteen.

⁴⁷ Miranda & McCarter 2016, 64.

Teoksessaan *Men at War: What fiction tells us about conflict, from the Iliad to Catch-22* Christopher Coker sanoo seuraavasti:

“To understand war you have to grasp the tension between history and fiction”

Teoksessa sanotaan myös seuraavaa:

“Since the arrival of the novel in the eighteenth century the tension between historical and fictive accounts of war has become more apparent. (--) Both ancient literature and history dealt with epic themes. Once the novel came into being in the eighteenth century with its emphasis on the interior life, and later the psyche, of its main characters, the two camps came into conflict and have continued to square off ever since. For the historian, war continued to be epic; for many novelists it became tragic.”

Hamilton ei ole romaani, mutta kuuluu fiktiivisen kertomusperinteen piiriin. Huomaamme lainauksista, että fiktiivisissä sotakuvauksissa keskeistä on niiden välittämä henkilökohtainen kokemus, näin on myös *Hamiltonissa*. Lisäksi on tärkeä muistaa, ettei historian ja fiktion suhde ole mutkatonta.

Maskuliinisuutta tarpeeksi hyvin suorittaville miehille sallitaan heikkouksien esiintuominen ilman, että se vähentäisi heidän maskuliinisuutensa glorioaa. Itse Washingtonkin hakee tukea *Hamiltonista*:

“WASHINGTON

We are a powder keg about to explode,

I need someone like you to lighten the load. So?”⁴⁸

Tässä Washington pyytää *Hamiltonia* kakkosmiehekseen eli sihteerikseen. Musikaalissa onkin kiinnostavan yleistä, että miehet puhuvat avoimesti vaikeuksistaan. Voisi ajatella, että omaa maskuliinisuutta suojellaan omista heikoista kohdista puhumiselta. Toisaalta asian voi nähdä niin,

⁴⁸ Miranda & McCarter 2016, 64.

että mikäli oma maskuliinisuus on tarpeeksi vahvalla pohjalla, se laajentaa maskuliinisuuden kenttää ainakin sen verran, että murheitaan uskaltaa jakaa toisten kanssa – ja vielä toisten miesten kanssa, joiden kanssa taistellaan hegemonisen maskuliinisuuden kentällä. Hamiltonilla on sama piirre eli hänkin jakaa murheitaan muiden kanssa. Huomionarvoista tässä kuitenkin on, että tässäkään Washington ei suoraan sano tarvitsevansa Hamiltonia, koska hänellä itsellään olisi rankkaa, vaan koska tilanne vaatii sen. Hän siis etäännyttää tilanteen omista henkilökohtaisista ominaisuuksistaan – ja maskuliinisuudestaan. Pyytäessään apua hän käyttää kiinnostavasti sotaisaa metaforaa.

Hamilton ottaa lopulta vastaan Washingtonin tarjoaman sihteerin paikan:

“HAMILTON

I'll rise above my station, organize your information 'til we rise to the occasion of our new nation. Sir!”⁴⁹

Hamilton siis vastaa Washingtonin hänelle esittämään haasteeseen. Tämä lyriikka myös edustaa ensimmäisiä kertoja, joina Hamiltonin ja Yhdysvaltojen kehitys rinnastetaan, mitä tehdään paljon musikaalin saatossa. Se tuo huomattavasti lisää gravitasta Hamiltonin teolle. Lisäksi tieto on valtaa ja Hamilton on hanakasti kiinni vallankahvassa järjestäessään Washingtonin tietoja. Harva asia koetaan yhtä maskuliinisenä kuin valta ja tässä on vielä kyse toisen maskuliinisen alueen, sodankäynnin, johtamisesta. Hamilton myös kerrankin tekee kunnolla yhteistyötä toisen miehen kanssa ja se lisää huomattavasti hänen valtaansa. Olemalla vaikutusvaltaisen miehen lähetyvillä Hamilton myös pääsee tapahtumien keskiöön, mitä on halunnutkin.

Mirandan sotakuvauksessa miesten välinen yhteisöllisyys korostuu. Hamiltonkin saa ensimmäisen ystäväporukkansa juuri sodan kontekstissa. Hamiltonin ystävän huomio todistaa tätä:

“LAURENS

And every day's a test of our camaraderie and bravery”⁵⁰

⁴⁹ Miranda & McCarter 2016, 65.

⁵⁰ Miranda & McCarter 2016, 97.

Sota on rankkaa, mutta se ei ole pelkkää kylmää suorittamista. Sodassa testataan myös hyveiden toteutumista. Sodassa miehet taistelevat yhtenä rintamana yhteistä vihollista vastaan, minkä vuoksi jää kenties vähemmän tilaa hegemonisen maskuliinisuuden määrittelemälle keskinäiselle kilvoittelulle. Voidaan kenties ajatella, että sodassa on kysymys isommista asioista kuin hegemonisen maskuliinisuuden kamppailuista, minkä vuoksi ne jäävät taka-alalle. Sodan ollessa yhteisöllistä miehet pääsevät yhdessä toteuttamaan maskuliinisia ideaaleja.

Hamiltonin tavatessa ensimmäisen kerran tulevan vaimonsa Elizan tanssiaisissa, he käyvät seuraavan sananvaihdon:

“ELIZA

Thank you for all your service.

HAMILTON

If it takes a war for us to meet, it will have been worth it.”⁵¹

Hamiltonin kommentti yhdistyy hänen aiempiin sanoihinsa siitä, kuinka sota on hänelle mahdollisuus sosiaaliseen nousuun. Vain kunnolla paikkansa – tai Hamiltonin tapauksessa tulevan paikkansa - hegemonisen maskuliinisuuden kentällä tunteva voi pitää sotaa mahdollisuutena. Hamiltonille sota on myös mahdollisuus tuoda esiin sellaisia puolia, joita hänestä ei olla ennen nähty. Sota myös sopii Hamiltonin luonteenlaadulle, sillä sota on intensiivistä - niin kuin myös Hamilton on. Lisäksi sodassa hyvin aktiivisesti pyritään eteenpäin kohti jotain maalia, aivan kuten Hamiltonkin elämässään. On myös huomionarvoista, että Elizan tavatessa Hamiltonin ensimmäistä kertaa Hamilton on juuri sotasankari ja että sitä korostetaan: hän määrittyy Elizallekin pitkälti tekojensa kautta.

Musikaalissa naisista ei puhuta paljoa. Washington kuitenkin kertaalleen käyttää neito-sanaa ilmaistakseen halveksimaansa avuttomuutta ja ennen kaikkea sanoutuakseen irti siitä. Miehitys ja naiseus koetaan binäärisesti vastakkaisiksi eli sanoutuessa naiseudesta irti mies pääsee lähemmäksi

⁵¹ Miranda & McCarter 2016, 85.

miehisiä hyveitä ja ideaaleja. Kohtauksessa Hamilton ilmoittaa haluavansa puolustaa Washingtonia tämän nimeä lokaavia miehiä vastaan, mihin Washington vastaa seuraavasti:

“WASHINGTON

I am not a maiden in need of defending. I am grown.”⁵²

Kaikkea Washingtonin maskuliinisuuskaan ei kestä. Hamiltonin puolustuspuheet luovat kuvaa siitä, että Washington *tarvitsisi* puolustamista tai että häntä vastaan pystyttäisiin sanomaan mitään, mikä tekisi kolhuja hänen hegemoniseen maskuliinisuuteensa. Tässä myös toistuu maskuliinisuuden suhteen usein toistuva ajatus siitä, että miehen tulee pärjätä yksin. Washington myös vähättelee muiden puheita: sanat eivät tee miestä vaan teot. Lisäksi maskuliininen mies kestää huonosti feminiinisyyttä, sillä sen koetaan suoraan etäännyttävän maskuliinisuudesta.

Hamilton ja Washington käyvät seuraavan sananvaihdon Hamiltonin roolista sodassa:

”HAMILTON

If you gave me command of a
battalion. A group to lead, I could fly
above my station after the war.

WASHINGTON

Or you could die and we need
you alive.

HAMILTON

I’m more than willing to die –

WASHINGTON

Your wife needs you alive, son, I need you alive – “⁵³

⁵² Miranda & McCarter 2016, 104.

⁵³ Miranda & McCarter 2016, 104-105.

Hamiltonilla on vahva halua johtotehtäviin. Hän siis haluaisi olla virallisesti muiden miesten yläpuolella ja päästä näyttämään kyntensä. Lisäksi huomaamme jälleen Hamiltonin huolettoman suhteen kuolemaa kohtaan. Hamilton ei anna minkään olla tavoitteidensa tiellä, ei edes kuoleman. Hamilton siis kenties näkee menestyksensä vääjäämättömänä kunhan jaksaa ponnistella jatkuvasti, kuten hän tekeekin.

Hamiltonin ystävät pyrkivät suostuttelemaan Washingtonin antamaan Hamiltonille joukkoja johtoonsa:

“LAFAYETTE

Sir, you're gonna have to use him eventually

What's he gonna do on the bench, I mean –

No one has more resilience,

Or matches my practical tactical brilliance”⁵⁴

Hamiltonista tulee tässä mieleen vanhat perintöposliinilautaset, jotka otetaan esiin vain erikoistilanteissa. Hamiltonissa on jotain niin erityislaatuista, ettei häntä aseteta alttiiksi vaaralle kuin viime hetkellä. Hän myös laittaa peliin oman maskuliinisuuteensa ja sen arvostettavuuden vertaamalla Hamiltonia itseensä. Voidaan myös pohtia, häiritseekö Washingtonin sihteeriksi jääminen Hamiltonia ennen kaikkea siksi, ettei hän silloin pääse kunnolla toteuttamaan maskuliinisia hyveitä osana sodankäyntiä. Lainaus on kuvaava, sillä se osoittaa, että Hamilton on niin keskeinen tekijä, että hänen roolistaan sodassa käydään enemmänkin keskustelua.

Teoksessaan *Love and war: How militarism shapes sexuality and romance* Tom Digby esittää seuraavan asian olevan miehille heidän sukupuolestaan aiheutuva suurin haitta:

“the cultural ideal of 'man the warrior' to which almost all men in war-reliant societies are subjected, regardless of whether they function as actual warriors. As we shall see, it turns out that this cultural ideal of masculinity is also at the root of most gender-related disadvantaging of women. Thus a description of how warrior masculinity works in militaristic cultures may point to

⁵⁴ Miranda & McCarter 2016, 118.

paths of escape from the zero-sum gender game that is typical in war-reliant cultures, in which there tends to be a widely accepted presumption that gains for women as a group imply losses for men as a group, and vice versa.”⁵⁵

Tämä ‘mies soturina’ -tyylinen maskuliinisuus siis sopii laajamittaisesti myös miesten sodan ulkopuoliseen käytökseen. Digbyn mukaan ‘mies soturina’ -tyylistä maskuliinisuutta ymmärtämällä voidaan kenties saavuttaa edistysaskelia siinä, ettei sukupuolten nähtäisi ikään kuin sotivan keskenään. Hamiltonin luonteelle ‘mies soturina’ -tyylinen maskuliinisuus on niin sodassa kuin sen ulkopuolella keskeistä, sillä hän tuntuu mitään pelkäämättä suorittavan maskuliinisia hyveitä ja suuria tekoja.

Vihdoin Washington antaakin Hamiltonille joukkoja johdettavakseen ja Hamilton pääsee sitä kautta haaveilemiensa suurten tekojen pariin:

“WASHINGTON

If you join us right now, together we can turn the tide”⁵⁶

Hamilton ei tunnu koskaan tekevän mitään pientä vaan kaikki, mitä hän tekee, on kumouksellista niin kuin tässäkin. Tätä puolta maskuliinisuudesta Hamilton performoi erittäin ahkerasti: hän tekee suuria tekoja. Suurilla teoilla on tietysti yleensä pieniä tekoja enemmän vaikutusta maailmaan. Tämä taas liittyy olennaisesti maskuliinisuuden ekspansionistiseen puoleen ja ajatukseen miehestä – ja juuri miehestä – Jumalan kuvana. Hamilton onkin usein mukana luomassa uutta. Tässä kenties enemmän kuin muualla tulee esiin sukupuolen performatiivinen luonne: miehen luodessa uutta hän samalla sekä luo ympäristöään että luo omaa maskuliinisuuttaan, mitä hänen konkreettiset aikaansaannoksensa jälleen peilaavat. Lisäksi tässä Washington puhuu kuvaavasti yhdessä tekemisestä: kenties Hamilton olisi voinut elämänsä aikana saavuttaa vielä suurempia jos olisi kyennyt enemmän yhteistyöhön. Lainaus on kuvaava niistä superlatiiveista, joita Hamiltonin kuvaamiseen musikaalissa usein käytetään.

⁵⁵ Digby 2014, 52-53.

⁵⁶ Miranda & McCarter 2016, 119.

Sodankäynti ja sen luomat sosiaaliset verkostot näyttäytyvät *Hamiltonissa* ensiluokkaisina tilaisuuksina tuoda esiin omaa maskuliinisuuttaan ja myös harjoittaa sitä. Sodankäynti on Hamiltonille myös turhautumisen tyyssija, sillä hän ei heti pääse sodankäynnin keskiöön eli sotimaan - tässä huomaamme ensi kertaa Hamiltonin kaipuun tapahtumien keskiöön. Hamilton ei kuitenkaan tajua olevansa toisella tavalla keskiössä ollessaan tulevan presidentin sihteeri ja suojatti eikä vielä kunnolla tajua, kuinka hän pystyy kirjoittamallakin luoda uutta. Kirjoittamisella ei ensikädessä ole Hamiltonille tarpeeksi maskuliinista auraa. Kirjoittamisesta kuitenkin lopulta muodostuu tärkeä osa Hamiltonin vaikuttavuutta ja näin ollen maskuliinisuutta.

5. Johtopäätökset

Hamiltonin mieshenkilöt ilmentävät hegemonista maskuliinisuutta ennen kaikkea kilpailemalla keskenään. Tämä käy hyvin ilmi varsinkin valtionrakennusprosessissa syntyvissä kiistatilanteissa: jopa kabinettineuvotteluiden nimi on Cabinet Battle, räppibattlejen kilpailullisuuden omien. Kilpailu on niin läsnä *Hamiltonin* mieshenkilöiden hegemonista maskuliinisuutta että se jo syö hypoteesin olettamasta hegemonisen maskuliinisuuden monialaisesta ilmentämisestä. Hegemonisen maskuliinisuuden ilmentymiseen monialaisuutta kuitenkin tuo se, että se ilmenee hyvin monenlaisissa tilanteissa ja niin pienissä kuin suurissa hetkissä: toisaalta yksittäinen puheenparsi saattaa ilmentää hegemonista maskuliinisuutta ja toisaalta taas sitä saattaa ilmentää suuremmassa mittakaavassa se tapa, jolla Hamilton pyrkii luomaan uutta valtiota. Lisäksi hegemoninen maskuliinisuus on *Hamiltonissa* vahvasti linkittynyt miehisten hyveiden toteutumiseen.

Sodankäynnissä hegemoninen maskuliinisuus näyttäytyy pitkälti mieshenkilöiden pyrkimyksenä päästä tapahtumien keskiöön: Hamiltonkin aluksi kovasti vastustaa ajatusta Washingtonin sihteerinä toimimisesta, koska kokee, ettei ole silloin samalla tavoin tapahtumien keskiössä kuin olisi taistellessaan. Lisäksi sodankäynti näyttäytyy mahdollisuutena suorittaa maskuliinisia suuria tekoja.

Valtionrakennusprosessissa ja valtion johtamisessa hegemonisen maskuliinisuuden kilpailullisuus korostuu vielä entisestään muihin aloihin verrattuna. Keskeiseen asemaan nousee myös työ miehen mittana. Työn hypoteesiin kuuluu se, että valtionrakennusprosessi entisestään korostaisi mieshenkilöissä hegemonisen maskuliinisuuden ilmiöitä. Kilpailutilanteita lukuun ottamatta näin ei kuitenkaan voi nähdä käyneet vaan hegemonisen maskuliinisuuden ilmiöt tulevat henkilöissä esiin suhteellisen säännönmukaisesti tilanteessa kuin tilanteessa. Voimme siis olettaa, ettei hegemonisen maskuliinisuuden suorittaminen ole kovin tapahtumasidonnaista vaan sen periaatteet on sisäistetty niin hyvin, että sitä toisinnetaan tilanteessa kuin tilanteessa. Lisäksi valtionrakennusprosessi tuo hyvin esiin hegemonisen maskuliinisuuden ekspansionistisen luonteen. Valtionrakennusprosessiin liittyy paljon tekemistä ja paljon miehekkääksi koettua tekemistä, mikä tuo hyvin esiin myös sukupuolen performatiivisuuden.

Alexander Hamiltoniin maskuliinisuuteen liittyvät piirteensä tuntuvat olevan niin hyvässä kuin pahassa liioitellumpia kuin muiden henkilöhahmojen: häntä kuvataan pitkälti superlatiivien kautta. Hamiltonin maskuliinisuutta myös kuvataan allegorisemmalla tasolla kuin muiden hahmojen maskuliinisuutta esimerkiksi kirjoittamisvimman kautta sekä rinnastamalla Hamiltonin henkilökohtainen kasvu Yhdysvaltojen kasvutarinaan. Hamiltonilla myös on tapana tehdä asiat suuremmalla sydämellä ja suuremmalla volyymillä kuin muut mieshenkilöt. Tämä puolestaan korostaa hänen maskuliinisuuttaan suhteessa muihin miehiin, sillä työ ja suoritukset koettiin varsinkin Hamiltonin aikaan maskuliinisena alana. Myös Hamiltonin konfliktiherkkyys nousee paljon esiin. Se esittäytyy sekä maskuliinisuutta tukevana että sitä heikentävänä tekijänä. Hamiltonista myös nousee vahvasti esiin se, että hän on oman onnensa seppä ja että hänellä on ryysyistä rikkauksiin -tarina – kummatkin kulttuurisymboleina merkittäviä merkitsijöitä. Hamiltonin maskuliinisuudesta kenties eniten esiin nousevat piirteet ovat hänen peräänantamattomuutensa ja rakkautensa kirjoittamista kohtaan, joista kumpaankin liitetään paljon maskuliinisia hyveitä. Hamiltonin maskuliinisuutta arvioitaessa vahvasti keskiössä ovat myös suuret teot ja aktiivisuuden ihanne.

6. Tutkimuskirjallisuus

Adams, Jon Robert (2008) *Male Armor – The Soldier: Hero in Contemporary American Culture*.

Butler, Judith (2007) *Gender Trouble; Feminism and the subversion of identity*. Routledge: New York.

Coker, Christopher (2014) *Men at War: What Fiction Tells us about Conflict, from Iliad to Catch-22*.

Cranny-Francis, Anne (2003) *Gender studies: terms and debates*. Palgrave: Basingstoke.

Digby, Tom (2014) *Love and war: How militarism shapes sexuality and romance*. Columbia University Press: New York.

Messerschmidt, James (2018) *Hegemonic masculinity: formulation, reformulation, and amplification*. Rowman & Littlefield Publishers: Lanham.

Miranda, Lin-Manuel; McCarter, Jeremy (2016) *Hamilton – The Revolution. Being the Complete Libretto of the Broadway Musical, with a True Account of its Creation and Concise Remarks on Hip-hop, the Power of Stories, and the New America*. Hachette Book Group: New York.

Rokem, Freddie (2000) *Performing history : theatrical representations of the past in contemporary theatre*. University of Iowa Press: Iowa City.